

ФРАНСИН ДОУСЪН ПОВЕДИ МЕ КЪМ БЕЗКРАЯ

Превод от английски: Камелия Тодорова, —

chitanka.info

I

— Добре ли помисли, Ан? Доколкото познавам брат ти, във Филадельфия ще ти създава само проблеми. На твое място бих го оставила вкъщи. По-добре вземи мене! На модното изложение бих могла да ти бъда по-полезна от него.

Мона Морнинг, най-добрата приятелка на Ан Бакстър, която ѝ помагаше за успеха на модното ателие в Маями Спрингс, направи гримаса. Джими на изложението това би довело само до катастрофа.

Ан знаеше, че приятелката ѝ имаше право, но нямаше друг избор. Нуждаеше се от някого, който да ѝ помага. А и никой не можеше да замени Мона в модния магазин, който въпреки отсъствието на Ан трябваше да бъде отворен. Така че Джими щеше да пътува с нея, за да ѝ помогне при направата на щанда и представянето на първата ѝ самостоятелна колекция. Ан очакваше много от това изложение. Надяваше се да привлече първите големи поръчки.

Тъкмо се канеше да отговори, когато Джими влезе. С един поглед разбра, че е прекарал много тежка вечер. Имаше вид на махмурлия и на всичко друго, но не и на човек, готов за работа.

Ан се престори, че изобщо не е забелязала появата на брат си. Още преди час двете с Мона бяха отворили малкия бутик, който принадлежеше към ателието. Всъщност това беше задължение на Джими, защото и той работеше при нея.

— Моят малък брат е от тези хора, които просто не искат да разберат, че всяка работа изисква поне малко усилия — обясняваше тя с пълното съзнание, че той чува всяка дума.

— Винаги ми мърморите — възнегодува Джими. — Едва ли щяхте да успеете без мен. Две млади жени и никакъв мъж... Трябва да сте ми благодарни, че се трепя за смешния ви магазин.

Ан му хвърли упрекващ поглед. За заплатата, която получаваше, правеше твърде малко. Ако не ѝ беше брат, а обикновен служител, отдавна да бе го изхвърлила.

— Престани с тези глупости! Отсега нататък ще ти удържам за всяко закъснение или шляене. Може би тогава ще се научиш, че точността е учтивост не само към кралете! — предупреди го тя.

— Ти си най-лошият шеф, който може да съществува! Ти си експлоататор, използвачка! — ругаеше той.

А би трябвало да ѝ бъде благодарен. Със своето поведение едва ли би могъл да си намери толкова добре заплатена работа, каквато имаше в момента. Ядоса се. Не само, че я вбесяваше по няколко пъти на ден, но дори и не го беше срам.

— Добре! Намери си работа на друго място. Сигурна съм, че тук в Маями всеки чака „талант“ като тебе. Особено в нощните клубове, където губиш голяма част от „трудно“ спечелените си долари.

Най-голямата страст на Джими беше покерът, неотменно следвана от други — жените и уискито. Въпреки тези пороци обаче, Джими Бакстър притежаваше чар: изглеждаше блестящо и беше чудесна компания. Той осъзнаваше предимствата си и ги използваше навсякъде, където беше възможно.

— Ела, скъпа — започна той нежно. — Не бъди толкова строга с малкото си братче. По-добре ми кажи какво трябва да направя днес. Иначе пак ще ме упрекваш, че нищо не работя.

Джими пусна в действие пленителната си усмивка, която разтапяше всяко женско сърце. Ан не се впечатли и накратко му изреди задачите за деня.

— Вземи лист и химикалка и пиши — нареди тя, тъй като той забравяше повечето неща.

— Трябвало е да станеш генерал-фелдмаршал. Притежаваш необходимите данни.

Въпреки това я слушаше горе-долу внимателно, докато му диктуваше да запази два билета следващата сряда за полета до Филадельфия.

— А после ще се погрижиш колекцията ми да бъде опакована. По възможност така, че да мога да я представя. — И продължи, без да му даде възможност да изрази радостта си, че няколко дена ще може да обикаля баровете. — А, ако не си особено преуморен, би могъл да се разпоредиш да публикуват в съботните броеве на трите вестника малка обява. Спешно се нуждаем от шивачка и преди всичко от мила млада жена, която да ни помага в магазина.

— Може ли аз да се погрижа за младата жена?

— Не! Имаме нужда от работна ръка, а не от компаньонка на плейбой.

— Е, аз тръгвам към летището — рече Джими с усмивка и вече държеше бравата.

Ан знаеше, че ако сега изчезне, нямаше да го види до края на деня.

— Направи резервация по телефона. И най-после аранжирай витрината. Помолих те преди три дни. Но ако държиш лично да отидеш за билетите, можеш да го направиш след работно време.

— Да работя допълнително? Не-е-е, скъпа, не плащаш достатъчно за това — извика той възмутено и напусна магазина.

— Страхувам се, че ще трябва да го отпишем за днес — въздъхна Мона, която съзнателно не беше се намесила в спора.

— Ах, Мона, толкова обичам брат си!

— Разбирам те.

Нямаха време за губене. Разполагаше само с два дена за подготовка, тъй като в сряда, на модното изложение, искаше да представи първата си самостоятелна колекция. Отидоха в голямото, светло ателие, където работеха две шивачки. До вторник вечерта трябваше да завършат още две вечерни рокли — най-разкошните, които бяха нейната гордост.

Ан току-що бе взела ножицата, когато в магазина влезе някой. Тя измърмори недоволно под носа си. Разчиташе на клиентите си, но сега не се нуждаеше от никого. Ако Джими беше тук, нямаше да остави работата си, за да обслужва клиентелата. Но той навярно вече стоеше в някой бар и пиеше уиски. Настроението ѝ не се подобри, защото клиентката се оказа много претенциозна. Пробва три рокли, но на всички намери недостатъци. Най-после си купи една от копринените ризи, които Ан сама бе ушила и изрисувала с екзотични мотиви. Остана доволна, когато жената напусна магазина. Стана ѝ ясно, че следващите две нощи ще прекара в ателието. Иначе не би успяла. Крайно време бе да назначи още някой на работа. Не биваше да изисква толкова много от Мона. Загрижи се за бюджета си. Не можеше ли да плаща на още две служителки?

— Всяко начало е трудно! — рече тя на себе си и отново се залови за работа.

Джими се появи едва вечерта. Гласът му звучеше триумфиращо, когато съобщи, че самолетните билети са в джоба му. Това бе единствената изпълнена за деня задача. Нито беше дал обява, нито беше опаковал колекцията. Естествено и витрината остана неаранжирана.

Ан поставяше яката, докато той, палейки цигара, се изтегна на старата кушетка, въпреки че пушенето в ателието беше строго забранено заради скъпите платове.

— Загаси веднага проклетата си цигара — скара му се тя. — После ще аранжираш витрината и, ако е необходимо, ще работиш до среднощ.

Джими вдигна рамене. Добре познаваше този тон! И за да не нервира сестра си още повече, премълча. От личен опит знаеше, че би могла, да стане твърде нелюбезна.

— Пригответи ли това, което трябва да драпирам около красотите от синтетични материи? — попита той примирително.

— Всичко е там.

Ядосано му показва подвижния щанд, запълнен от пъстри, елегантни летни дрехи.

Но като видя залитащата му походка, ѝ стана ясно, че в този проклет ден витрината няма да бъде аранжирана. Сама трябваше да се погрижи за това или да помоли Мона. Не можеше да остави брат си да разбие стъклото с главата си, а състоянието му съвсем не изключваше подобна възможност.

— Върви си, Джими! Не мога да те гледам повече! Но внимавай! Ако утре точно в осем не си на линия, обещавам ти, че после дълго ще поработиш.

Той погледна разяреното ѝ лице и предпочете тихо да изчезне.

Ан и Мона работиха до късно през нощта, докато една от роклите стана напълно готова.

— Понякога си мисля, дали нямаше да бъдем хиляди пъти пощастливи, ако единствената ни задача беше да бъдем добри съпруги и да доставяме удоволствие на нашите супермени — рече Мона, докато масажираше схванатия си врат.

— Не го мислиш сериозно, нали? Затова ли изгубих пет години за образованието си? Ние можем да направим нещо, Мона — ти и аз! Защо са ни мъже? Можем сами да се изхранваме, щастливи сме с работата си...

— Най-вече, който продължава до четири часа сутринта. Не знам как би могла да ме упрекнеш, ако предпочитам по това време да лежа в прегръдките на любимия мъж, вместо да превивам гръб над шевната машина.

— Докато сме самостоятелни, скъпа моя, ние сме свободни хора. Аз лично винаги мога да се откажа от мъж, който по цял ден ще ми дава указания как да го направя щастлив.

Мона се разсмя. Това беше съвсем типично за Ан Бакстър! Точно Ан, която не можеше да се отърве от обожатели, постъпваше така, като че ли никога не си е и помисляла за мъже.

— Ела утре рано, ако си се наспала — каза Ан, когато напускаха магазина.

Съвестта ѝ беше гузна, защото Мона имаше много неизплатени извънредни часове.

— А ти? Със сигурност ще си в ателието в осем, нали?

— Да, ще бъда! Та нали магазинът е мой.

— Вярно е, но аз няма да те оставя. А на точността на брат ти ще повярвам едва тогава, когато го видя в осем часа тук. Дотогава ще разчитам на теб и на себе си.

Ан целуна Мона по бузата.

— Много ти благодаря. Лек сън. До осем има само четири часа.

После се качи в малката си спортна кола и се отправи към предградията, където се намираще апартаментът ѝ.

Вместо да си легне, Ан седна зад бюрото и подготви дълъг списък от задачи, които трябваше да бъдат уредени преди заминаването. Направи скица на щанда.

По някое време химикалът трябва да бе паднал от ръката ѝ. Сепна се, когато боклукчийската кола издрънча до къщата. Не беше необходимо да поглежда часовника, за да разбере, че е шест сутринта. На тази кола може да се разчита. Тя идваше винаги по това време.

Реши, че няма смисъл да си ляга, а по-добре да си вземе един студен душ, за да е отново във форма.

В шест и половина позвъни на брат си.

— Луда ли си? — попита той със сънен глас. — Защо ми звъниш посред нощ?

— Ако имаш намерение точно в осем да отвориш магазина, за което те съветвам, то ще трябва по най-бързия начин да напуснеш удобното си легло, независимо кого оставяш в него.

— Ан, за мизерната заплата, която ми даваш, не си получила правото да ровиш в личния ми живот.

— Това би ми струвало много усилия — отвърна тя хапливо. — На мен ми е съвсем ясно какво правиш в свободното си време. Хайде, облечи се и закуси, за да възвърнеш изгубените сили. А после — в Маями Спрингс. Ако точно в осем не те намеря там, ще те изхвърля още днес и то завинаги.

Ан тръсна слушалката. Сутрешен разговор с брат ѝ бе най-доброто средство за повишаване на адреналина. Вече се беше разсънила. Изпи чаша силно черно кафе и се отправи в посока Маями Спрингс.

Ролетките на малкия моден магазин бяха вдигнати високо, което беше доказателство, че Джими е вече тук. Може би беше успяла вече да го възпита така, че „самостоятелният“ му живот да не свърши катастрофално.

Ан отметна косата си назад и го поздрави усмихната. Реакцията му прозвуча като унило ръмжене.

— Казах, добро утро, братле! Мона тук ли е? — продължаваше тя, след като не получи разумен отговор.

— Откъде да знам? Да не съм бавачка на интимната ти приятелка!

— За щастие тя няма нужда от такава. За разлика от един Джими Бакстър!

— За кого говорите? — Мона Морнинг беше оставила колелото и учудено зяпна. После лукаво усмихвайки се запита. — Това Джими Бакстър ли е или очите ми ме лъжат? Часът е едва осем. Сигурен ли си, че не си се объркал, Джими?

Той хвърли унищожителен поглед и към двете.

— На вас наистина не може да ви се угоди! Веднъж съм дошъл навреме, а вие все още търсите за какво да ми направите забележка.

— Не се обиждай, братко! Прости ни, че не вярваме на твоята благонадеждност и воля. Твърде често ни създаваше проблеми.

Усмивка смекчи упрека ѝ. Обичаше брат си, въпреки че ѝ трябваше много търпение, за да се справи със слабостите му.

Джими също беше привързан към сестра си, макар понякога поведението му да показваше точно обратното. В неговите очи — а и не само в тях — стройната, дългокрака Ан беше красавица.

„Но жената на моите мечти е по-нежна и не толкова амбициозна, самостоятелна и самоуверена“ — си мислеше той, докато наблюдаваше как Ан връхлита в ателието и дава указания за работа.

— Ти си шефът! — рече Джими смирено.

Трябваше да издържи и днес. Във вторник щяха да са в самолета. А във Филаделфия тя вероятно щеше да се занимава с други неща, вместо да го затрупва с работа.

Денят бе дълъг не само за него. Този път нямаше никакъв шанс да изчезне. Ан не го изпускаше от очи и непрекъснато му поставяше нови задачи. Привечер той още веднъж ѝ напомни, че е сбъркала професията си и, че много прилича на експлоататор.

Тя не го слушаше. Занимаваше се с опаковането на вечерните рокли. Помоли го да постави внимателно пакета в колата.

— Тази рокля ще сложа в куфара си. Така няма да се измачка.

Вече можеше да напусне магазина. Оставаше само да занесе пакетираната колекция до летището.

— Ще предадеш пакетите на необходимото гише — Ан го погледна предупреждаващо. — Не мога да си представя, какво ще ти се случи, ако не пристигнат навреме!

— Да не съм глупак!

— Бих искала да е така.

„Гъпа коза“ — помисли си Джими.

— Така ли се говори на шеф? — попита Мона, подсмиввайки се.

Наистина не минаваше ден, в който двамата да не се хванат за гушите.

— Да, да! Вие жените винаги се поддържате. Не завиждам на ония мъже, които някой ден ще трябва да ви укротяват. Но аз ще предупреждавам всеки, който има сериозни намерения към вас.

Ан заплашително се приближи към него с четка за дрехи в ръка и той бързо изчезна.

След като изпрати пакетите, Джими си позволи да се поразведри с дълга разходка след ужасния работен ден. А Мона и Ан останаха до късно в ателието. Най-после и втората вечерна рокля бе готова. Бяха на предела на силите си. Опаковаха я и я оставиха в колата при другата.

— Успех, скъпа. Имаме нужда от него. Да си лягаме и нека Бог ни помага! Изглеждаш като привидение. Ако не успееш да си починеш, ще бъдеш лоша реклама за фирмата.

— За щастие има руж и червило. Ще се опитам да поспя в самолета.

— Времето е малко, като се има предвид, че полетът от Маями до Филадельфия трае само час и половина.

— По-добре малко, отколкото никак. Ще ти се обадя от Филадельфия и ще ти дам подробна информация.

След това Ан се качи в колата си. Едва сега усети умората. Потегли.

II

На другата сутрин Ан се събуди трудно. Беше спала само три часа. Но организационният комитет едва ли щеше да отмени откриването на модното изложение, само защото тя е изпуснала самолета. Нямаше избор — трябваше да става. Сега най-трудната задача бе да събуди Джими.

— Не можеше ли поне тази вечер да си легнеш навреме? Знаеш колко важно е това изложение. Ако продължаваш да се държиш така, ще се откаже от твоята помощ. Един недоспал лентяй една ли би могъл да направи впечатление на модния свят.

— Успокой се, Ан! Ще бъда точен. Престани да се паникьосваш за всяко нещо.

— С брат като тебе всеки би се паникьосал — рече му разпалено. После го предупреди да побърза и затвори телефона.

Със светкавична бързина Ан събра багажа си, сложи вечерните рокли отгоре и затвори големия куфар. За по-сигурно набра кода, който съвпаднаше с рождената ѝ дата: 19-10-68. Поръча си такси и след няколко минути вече пътуваше към летището.

Естествено Джими се появи в последната секунда. Как изглеждаше само! Необръснат, облечен в старите си джинси. И това раздърпано яке, с което не се разделяше!

— Джими, ние отиваме на модно изложение — упрекна го тя.

— Именно. Хората, които наистина разбират от мода, пренебрегват нейните закони и препоръки.

Ан реши да се откаже. Надяваше се, че поне в куфара му има представителни дрехи. Сега имаше вид на скитник, а не на човек, занимаващ се с мода.

Последно повикване на пътниците за Филадельфия. Джими изведнъж се сети, че трябва спешно да телефонира. Ан стоеше на изхода, оглеждаше се на всички страни, но от брат ѝ нямаше и следа. Стюардът тъкмо я предупреждаваше да заеме мястото си, когато той се появи запъхтян.

— Мона беше права. Не трябваше да те вземам! — скастри го тя, влизайки бързо в самолета.

Пасажерите бяха помолени по бордовия високоговорител да закопчечат коланите и преустановят пушенето, а двамата още не бяха заели местата си.

Открая на реда седеше симпатичен мъж. Поздравявайки учтиво, той стана, за да ги пропусне. Джими великодушно отстъпи мястото до прозореца на сестра си и се настани между нея и непознатия.

— Виждаш ли, скъпа, притесненията ти бяха напразни. Ние сме абсолютно точни.

— Ти имаш твърде странна представа за точност. Дойдохме в последната секунда.

Джими се усмихна и се обърна към съседа си.

— Извинете, господине! Когато се качиш в самолета, преди да е отлетял, това точност ли е или не?

Ан щеше да потъне в земята от срам. Горещо се молеше брат й да млъкне. Що за глупости бяха това? Какво щеше да си помисли човекът? Защо съдбата не й беше отредила да се запознае с този представителен мъж на друго място и по друг начин?

Провокираща усмивка озари лицето му.

— От ваша гледна точка, да, господине.

— Аз съм Джими. Джими Бакстър. А това е Ан Бакстър — представи се Джими, решил да задълбочи запознанството.

— Приятно ми е, Мелвин Дъгълс — отзова се мъжът с плътен глас.

Наведе се малко напред така, че да може да вижда Ан, която се бе свила на мястото си.

— Здравейте, Ан. Не бива да сте толкова строга. Нали все пак хванахте самолета.

Тя не отговори. Какво ли си мислеше този Мелвин Дъгълс за нея и брат й?

Джими повика стюардесата и си поръча нещо за пиене, след което отново се обърна към съседа си.

— Умирам от жажда. Ноцта беше, така да се каже, къса и „влажна“. Няма да понеса пътуването, ако не продължа с това, което съм прекъснал в четири и половина сутринта. Скоч с лед.

Ан сръга брат си. Може би щеше да разбере, че трябва да престане.

— Ох, не можеш ли да бъдеш по-внимателна? — оплака се той.

Тя усети, че се изчервява. И червенината ѝ стана още по-гъста, когато видя Мелвин Дъглъс да се подсмивва. Беше разбрал какво е направила.

— Джими, държиш се непоносимо!

— Наистина ли, мамо? — продължаваше да я дразни той.

И двамата имаха сиво-сини очи, но сега нейните изглеждаха потъмни. Стрелна го ядосано с поглед.

— Ако продължаваш, ще те върна с първия самолет.

Надяваше се, че новият им познат няма да ги чуе, тъй като се беше задълбочил в някакво модно списание. Напразно! Той се изсмя толкова силно, че чак прозвуча неприлично. Какво го засягаше препирнята им!

Стюардесата донесе уискито и Джими изпразни чашата на един дъх. За най-голям ужас на сестра си, той си поръча още едно.

— Нима искаш да удавиш в уиски и малкото разум, който ти е останал?

— Не. Точно от него се нуждая, защото избистря главата ми. Нощес се запознах с една страхотна мадама...

— Благодаря, достатъчно! — прекъсна го Ан. — Не съм те молила да ми разказваш нощните си авантюри.

Джими понечи да ѝ отговори, но Мелвин се намеси.

— Не бих искал да се бъркам в личния ви живот, но вие двамата сте най-странната двойка, която съм срещал някога.

Забележката прозвуча в ушите на Джими като най-смешния виц на годината. Едва сега му стана ясно, че Мелвин ги е взел за семейство.

— Не намирате ли, че е истинско проклятие млад мъж като мене да се обвърже с такава жена?

Явно Джими изпитваше страхотно удоволствие от тъпата игра. Ан предпочете да замълчи, защото се страхуваше да не стане по-лошо.

— Виждал съм и по-ужасни жени — каза Мелвин с поверителен тон. — Вашата съпруга е особено привлекателна. Би трябвало да се замислите, когато лудувате нощем, а на другия ден се хвалите със завоеванията си.

— Намирате Ан за хубава? Виждате ли нещо женствено в облеклото ѝ? Не би ли трябвало да направи нещо с косата си? Дългите коси вече не са на мода. Една къса прическа би ми харесала повече. Знаете какво имам предвид? — говореше Джими разпалено.

— Аз предпочитам жени с дълги коси. Ан има хубава коса. Глупава ще е да я подстриже.

Ан усети, че чашата на търпението ѝ прелива. Джими беше на двадесет и пет години, а Дъгълс трябваше да е на около тридесет. Как бе възможно двама възрастни мъже да си говорят глупости и да се държат така, като че ли я няма.

— След като приключиш с остроумните си обяснения, скъпи ми Джими, бих ти препоръчала да поспиш един час, докато пристигнем във Филадельфия. Може би ще се възстановиш. Не искам да се излагам пред хората!

— Щом ти казваш... Не би ми навредило да дремна малко. Сигурно ще сънувам онова страхотно гадже! — И спусна облегалката си толкова ниско, че мъжът, който седеше зад него се намръщи. — Събуди ме във Филадельфия. Трябва да съм плътно до теб, когато се опитваш да станеш звезда в света на модата.

После се укроти и заспа.

А Ан вече обмисляше как да го накаже. Изведнъж ѝ се стори, че Мелвин я наблюдава с огромно любопитство.

— Винаги ли очаровате така мъжете? — попита той и в гласа му прозвучаха едновременно нотки на ирония и съчувствие.

— Какво ви засяга? — отговори му хладно.

— Нищо. Права сте. Но трябва да признаете, че са малко семейните двойки, които си споделят всичко.

Искаше ѝ се да излее гнева си върху него. Как се осмеляваше да мисли, че е жена на Джими. От една страна я беше яд на него, но от друга дълбоко в себе си осъзнаваше, че точно това беше мъжът, когото с удоволствие би опознала отблизо. Имаше привлекателна външност — тясно мъжествено лице, пълни устни, синьо-зелени очи. Всичко в него ѝ харесваше — небрежното му поведение, самоувереността му. Инстинктивно почувства, че е опасен за нея.

„Не е чак толкова лошо, че ни мисли за семейство. Тъкмо подходяща възможност да го опозная по-добре и то без да се обвързвам.“

Зарадва се.

— Препоръчвам ви да не подслушвате разговор на мъж и жена, които изобщо не познавате — каза тя наперено.

— Това и щях да направя, ако Джими не беше ме въвлякъл във вашия разговор.

Хвърли му провокиращ поглед.

— Тъй като той спи в момента, нямаме основание да се задълбочаваме.

— Напротив, именно заради това трябва да продължим.

Очите му пробляснаха издйнически.

— Трябва ли да разбирам, че желаете да говорим „насаме“?

— Точно така!

— И винаги ли чакате съпрузите да заспят, за да флиртувате с жените им?

Мелвин се засмя.

— Всъщност, не! За първи път ми е. И го правя, защото мисля, че вие двамата изобщо не си подходите.

Ан преглътна. Беше се хванала в собствения си капан. Ако признаеше, че Джими ѝ е брат, значи признаваше, че съзнателно е участвала в тази ужасна игра.

— Да не би да сте семеен съветник?

— Защо мислите така? Човек не трябва да е професионалист, за да разбере, че отношенията ви са лоши.

— Благодаря, достатъчно. Бихте ли бил така добър, господин Дъгълс, да ме оставите на спокойствие през останалото време. Нямам нужда от съвети.

Облегна се назад и се опита да го игнорира. Повече не си продумаха.

Щом Джими се събуди веднага се обърна към съседа си:

— Имате ли нещо общо с модата?

— Не може да се каже. Аз се интересувам повече от жените, а не от облеклото им — отговори Мелвин нарочно високо, за да провокира Ан.

— За щастие има жени, които се обличат добре за себе си. Жени, на които им е съвсем ясно какво очакват от тях надутите пуяци. Жени, които не считат за необходимо да се занимават с мъже.

— Защо се ядосвате, Ан? Нима е забранено един мъж да се интересува от жени?

— Не, естествено, че не е. Просто не мога да понасям мъжете, които смятат, че жените са създадени на този свят само за развлечение. Струва ми се, че вие принадлежите към тях.

— Вие на същото мнение ли сте, Джими?

— Би могло да е възможно. Като ви гледа човек, едва ли имате проблеми с женския пол.

Ан беше на върха на щастието, когато високоговорителят прекъсна разговора им. Самолетът се приземяваше.

— Къде ще отседнем, скъпа? — попита брат й, който се беше сетил защо идват във Филадельфия.

— В „Мариот“. В центъра е и е близо до изложението — отговори му неохотно, защото забеляза, че Мелвин ги слуша.

— Добре! „Мариот“ е известен с хубавите си барове.

За кой ли път през последните два часа съжеляваше, че не го остави в Маями. Но не каза нищо. Не биваше да налива вода в мелницата му. Достатъчно й беше. Омръзнаха й тесният самолет и принудителната близост на непознат мъж, който усмихвайки се самодоволно каза:

— Може би ще се видим отново. Но за всеки случай ви пожелавам приятно прекарване и много успех.

Подобни думи би му казала с най-голямо удоволствие и тя, но беше твърдо решена да изпълни докрай обещанието си да не продумва.

Самолетът бавно се приземи. Ан откопча предпазния колан, взе дамската си чанта и изчака Джими да стане. Мелвин вече стоеше на изхода и я наблюдаваше открито.

Избутах я плътно до него, а той не отстъпваше нито сантиметър. С цялото си тяло усещаше колко необикновено голям е този мъж. Парфюмът му й се стори особено приятен. Подхождаше му. А също и летният сив костюм, допълнен от кафява копринена риза и шарена вратовръзка. Хвърли поглед на атлетичната му фигура. У Мелвин Дъгълс всичко беше хубаво, до елегантните му италиански обувки. За да преодолее смущението си, тя се обърна към Джими:

— Бъди така добър да се погрижиш за багажа! В това време аз ще телефонирам в „Олд Сити Хел“, за да разбера, кога можем да започнем с направата на щанда.

— Добре. Ще се срещнем в бара до изхода.

— Само да си посмял! Ще се чакаме на пиацата за таксита. И те предупреждавам, че няма да чакам дълго.

Ан беше сигурна, че Мелвин е чул всяка дума и очакваше коментара му. Но този път той не се намеси. Ехидната му усмивка беше достатъчна да я вбеси отново.

Най-после вратите на самолета се отвориха. Пътниците заизлизаха. Тя се отправи към изхода, без да се обръща назад и се качи в автобуса, който щеше да я откара до сградата на летището. Видя, че Мелвин и Джими вървяха заедно. Надяваше се, че брат ѝ не дрънка глупости, но после реши, че ѝ е все едно. Вероятно нямаше да види никога повече този мъж. Имаше ли значение, какво ще си помисли той?

Автобусът спря и Ан побърза към телефона. Още не беше стигнала до него, когато стана свидетел на срещата между Мелвин и една изключително хубава блондинка. Той прегърна младата жена и я целуна по двете бузи.

Ан се ядоса на собствената си реакция. Може би съпругата му? Нормално е един млад, привлекателен мъж да споделя живота си с някого. Влезе в телефонната кабина и се престори, че избира номер. В действителност наблюдаваше двойката, която чакаше багажа. Жената беше висока, стройна и екстравагантно облечена. Стоеше плътно до него и му говореше. Мелвин ѝ се усмихваше нежно.

Взеха куфара. Прегърнаха се и напуснаха сградата.

Ан изскочи от кабината и се втурна към прозореца. Видя как се качват в една спортна кола и не след дълго потеглиха.

Малко вяло уреди проблема си. Разбра, че „Олд Сити Хел“ ще бъде отворен от девет часа сутринта. Имаха цял ден на разположение да построят щанда си и да го декорират.

Огледа се за Джими, който бе взел багажа ѝ преди Мелвин, а сега като че ли беше потънал в земята. Нямаше го и на пиацата. Почака половин час и отново влезе в сградата. Очакванията ѝ се оправдаха — беше в бара.

— Няма още единадесет часа, а ти пиеш трето уиски — упрекна го тя.

— Четвъртото, сестричке! Нужно ми е да се освежа. Филадельфия ме очаква! Трябва да я покоря! — отвърна той.

Беше в добро настроение и както изглеждаше, махмурлукът му беше попреминал. Но ако продължаваше така, до следобед щеше да има нов.

Измъкна го от бара и тръгнаха към хотела, който се намиреше на „Сити авеню“. Стаите им бяха една до друга. Ан искаше да разопакова куфара си, но Джими влезе в стаята ѝ и предложи въодушевено:

— Ан, нека се поразходим в прекрасния парк пред хотела!

Съгласи се, защото вярваше, че чистият въздух ще го освежи. Преди да се отправят към „Лемън Хил парк“ изпиха по едно кафе.

— Хубав град е Филадельфия! Видя ли проспектите?

— Не — отговори му разсеяно. — Нямах никакво време.

— Трябваше да го направиш! Филадельфия е един голям бар. Е, има и няколко хубави ресторанта, но градът е препълнен с барове и нощни клубове — нареждаше Джими и въодушевляването му не обещаващо нищо добро.

— Не сме дошли на разходка. Три дни ще трябва да работим здраво, ако искаме да успеем.

— Ох, винаги ли мислиш за работата и задълженията? Животът би могъл да бъде прекрасен! Но ако човек работи при теб, не може да му се наслади.

— Господи! Горкичкият ми! — подигра му се тя.

Джими се подсмихна. Вървеше подчертано нехайно и се обръщаше след момичетата и младите жени, които минаваха покрай тях. Ненадейно попита:

— Хареса ли ти нашият съсед в самолета?

— Кого имаш предвид?

— Как кого? Мелвин Дъгълс. Този, който си мислеше, че сме семейство.

Ан вдигна рамене.

— Не знам. Не ме интересува.

А беше точно обратното!

— Аз пък го намирам за симпатичен. Не, изглеждаше блестящо! Ти ме отчайваш! Мислех, че имаш набито око за хубавите мъже.

— Не всеки мъж, който изглежда добре, е интересен — подчерта тя. — Този Мелвин Дъглъс е надут пуяк! А ти се разбираше с него, защото много си приличате. Той е плейбой, точно като тебе.

Джими се учуди на раздразнението ѝ.

— Твърде силни думи изричаш, сестричке. По какво съдиш, че е плейбой?

— Опита се да флиртува с мен, докато ти спеше. А ни мислеше за мъж и жена.

— Дали е повярвал на шегата? Чудесно?! Всички ни приемат за семейство. Ужасни представи?! Обичам те, сестричке, но ако се бях оженил за теб, или щях да ти извия врата, или щях да изляза за кутия цигари и никога да не се върна.

— Благодаря за комплимента! — обади се Ан. — Но никоя разумна жена не би взела мъж като теб или Дъглъс.

— Слава богу! Не харесвам разумните жени.

Джими се наслаждаваше на ситуацията. Имаше да си връща и това беше идеалната възможност. Познаваше сестра си много добре и отдавна беше разбрал, че Мелвин Дъглъс представлява интерес за нея.

— Да се връщаме! Не бива вечерните рокли да стоят дълго смачкани в куфара.

III

Времето във Филадельфия беше значително по-студено, а тя все още беше с тънкия летен костюм. Искаше да се преоблече.

Куфарът лежеше на леглото ѝ. Нагласи кодовата си комбинация: 19-10-68. Нищо! Опита още веднъж. Отново безуспешно. Не се отваряше.

Ядосана почука на междинната врата, която свързваше стаите им, но никой не се обади. Позвъни по телефона. Никой! При това се бяха разбрали, след половин час да се срещнат в ресторанта на хотела, за да вечерят.

Ан започна да ругае наум. „Напълно в стила на Джими. Само да си обърна гърба и той вече е изчезнал.“ Обади се на рецепцията и помоли да извикат брат ѝ.

Нервира се още повече, тъй като той не се появи и след половин час. С разтреперани ръце започна да обработва куфара с пила за нокти. Ключалката прещрака няколко пъти, но не се отвори.

Най-сетне Джими дойде.

— Какво има? Бях си поръчал аперитив и тъкмо заговорих една хубава жена, когато високоговорителят оповести, че някаква си Ан Бакстър моли Джими Бакстър да се яви в стаята ѝ. Не мислиш ли, че прекаляваш?

Беше се пременил във вечерния си костюм и от един метър лъхаше на уиски.

— Не мога да отворя проклетия куфар. Винаги използвам една и съща комбинация.

— Дай на мен! — изблъска я той.

Опитите му бяха напразни.

— Ама че смехория!

Ан би желала погледът му да не е толкова стъклен.

— Смешно или не, искам да си разопаковам нещата — изгуби търпение тя.

— Трябва да се отвори. Да не е сейф?

Изчезна и след няколко минути се върна със странно приспособление.

— Добрият стар Джими ще оправи нещата! Изчакай две-три секунди.

Брат ѝ нанасяше силни удари върху металните шини на рамката. Още няколко и те се счупиха. Най-после куфарът беше отворен.

— Готово, скъпа!

Изблъска го и вдигна капака. Отгоре лежеше копринена пижама на сиви и черни райета, която със сигурност не беше нейна. Отдолу — черен халат, също от коприна. Обзе я ужас. С бързи движения извади още няколко дрехи.

— Това не е мое! Целият куфар не е мой!

Трескаво прерови багажа. Два елегантни костюма, няколко ризи, черни и бели слипове, справочник за компютри, черни къси копринени чорапи — нямаше съмнение, куфарът принадлежеше на мъж. И то на някой, който беше особено претенциозен към гардероба си. Но не намери нищо, което да ѝ подсказе, кой е притежателят му.

Обърна се към Джими, който се изсмя на ужасената ѝ физиономия.

— Ти си виновен! Разменил си куфарите!

— Откъде да знам, че не е твой? — Сега и той се ядоса. — Каква вина имам аз, че сивите куфари си приличат? Можеше и на теб да се случи!

Ан знаеше, че беше прав. Ядът нямаше да ѝ помогне. Нуждаеше се от куфара си и то веднага.

— Обеща ми да се погрижиш за багажа. Иди до летището! Надявам се, че ще направиш всичко възможно да поправиш грешката си! — заповяда тя.

— Естествено, скъпа. Много съжалявам. Ще побързам! Чакай ме тук! Връщам се най-късно след час.

Джими излезе от стаята и тя се хвърли върху леглото. Небрежно събори куфара на земята. Отдаде се на мрачни мисли. Напълно възможно беше великолепните рокли, които искаше да представи на панаира, да са изчезнали завинаги. После се сети, че няма други дрехи, освен копринения костюм, с който беше пристигнала.

Беше осем часа. Усещаше глад. За последен път беше яла, преди да отлетят от Маями. В самолета отказа закуската, за което сега

съжбяляваше.

Погледът ѝ се спря на чуждия куфар, който лежеше на пода до леглото ѝ. Установи, че костюмите са шити по поръчка и то в някое ателие във Филаделфия. Ризите бяха от най-хубавите и както изглеждаше, обличани само по един път. Усети лек мирис на парфюм. Стори ѝ се някак познат. Но откъде? В ръцете си държеше несесер. Отвори ципа. Мъжът, на когото принадлежеше, се бръснеше с електрическа самобръсначка, и ако съдеше по парфюма му, не беше от пестеливите. Отвори шишето. Познат аромат. Напрасно напругаше мисълта си. С усмивка наблюдаваше черните копринени слипове, които изглеждаха прекалено плитки. Неволно си зададе въпроса, какъв е мъжът, който носеше това бельо?

— Може би някакъв „денди“! — измърмори под носа си.

После разгърна книгата. Но и от там не получи информация, кой е този, който някъде във Филаделфия стоеше пред куфара ѝ и се ядосваше на размяната.

Стомахът ѝ къркореше. Часът, който Джими сам си беше определил, отдавна изтече, а него естествено още го нямаше.

Реши да си вземе душ и да измие косата си. Надяваше се брат ѝ междувременно да я измъкне от неудобната ситуация. Половин час покъсно излезе от банята, но от него нямаше и следа. С удоволствие би облякла нещо чисто, но благодарение на неговата „сръчност“, това бе невъзможно. Обходи стаята с поглед. „Какво да си облека?“ Измъкна черния копринен халат. Почти се изгуби в него.

Собственикът му трябваше да е много висок и с широки рамене. Загърна се и стегна колана. Нави ръкавите пет пъти, докато ѝ се покажат пръстите. Долната му част се влачеше по земята.

Отиде до бюрото и телефонира на рецепцията. Помоли да повикат брат ѝ. Ако продължаваше така, щяха да станат за смях на целия хотел.

Този път не го намериха. Беше десет часа и Ан беше гладна като вълк. Не знаеше какво да прави, защото светлият ѝ костюм съвсем не подходеше за вечерно облекло в такъв изискан хотел. Повика рум-сървиза и си поръча лека закуска. Неспойно кръстосваше стаята. С всяка измината минута ставаше все по-нервна.

Когато донесоха поръчката, гладът ѝ беше преминал. Имаше нужда да поговори с някого и се обади на Мона.

Мона беше в ателието и работеше.

— Ало, Ан, ти ли си? — възкликна тя учудено. — Какво се е случило?

— Всичко! Не можеш да си представиш, колко беше права. Джими ми създава само проблеми.

— Как така? Какво е измислил пак?

— Разменил е куфара ми. Стоя тук, нямам какво да облека, а моите вечерни облекла вероятно са някъде във Филадельфия в гардероба на някой денди.

— А откъде знаеш, че е денди?

— Не мислиш ли, че мъж, който носи плитки копринени слипове, копринени ризи и безбожно скъпи костюми, е денди?

Последва смях.

— Странно становище за моден дизайнер! Суетните мъже отдават значение и на това, жените им също да са облечени добре. Точно такъв тип клиенти са ти необходими.

Мона допусна грешка.

— Аз правя мода за порядъчни, разумни жени, които сами могат да избират гардероба си — възпротиви се Ан.

— Разбира се. И това е съвсем естествено. Какво толкова те ядосах?

Мона познаваше добре приятелката си. Не бе възможно само размяната да я изкара от равновесие.

Ан се зарадва, че може да излее гнева си. Мона беше слушателят, от когото де нуждаеше.

— Всичко! Ядосвам се непрекъснато от самото тръгване от Маями. Само си представи, до нас седеше един побъркан... И какво направи Джими? Всичко възможно, за да накара този мъж да помисли, че сме женени. Разбираш ли, Мона, Мелвин Дъгълс вярва, че ние сме семейство.

Силен смях прокъртя в ухото ѝ.

— Това е най-смешният виц, който съм чувала. Ти и Джими... Наистина ли? Непременно ще го разкажа на Майкъл.

Ан познаваше Майкъл — новият приятел на Мона.

— Престани! Цялата работа ми е доста неприятна. Постапи се на мое място — стоя прегладняла в хотелското легло, увита в черен мъжки халат, с размери на слон, до мен — чужд куфар, който

принадлежи на някакъв мъж, а брат ми изчезна, както и скъпите ми вечерни рокли... Ах, Мона, всичко е против мен!

Този път Мона сподави смеха си, защото ситуацията, в която се намираше приятелката ѝ, съвсем не беше комична.

— Легни си! Когато се събудиш утре, ще гледаш по-добре на нещата. А и Джими ще се появи дотогава.

— Лесно е да се каже.

— На твое място не бих изпускала Джими от очи.

После се сбогуваха и прекратиха разговора.

Ан хапна от салатата. Не бутна нищо друго, защото ѝ беше много студено. Не беше се наяла, но поне стомахът ѝ не къркореше вече.

Към полунощ вече със сигурност знаеше, че Джими няма да се върне. Беше ужасно уморена, но ядът и грижата за разменения куфар не ѝ даваха мира.

За кой ли път сновеше из стаята. Имаше вид на разярен тигър, затворен в клетка.

„Трябва веднага да изляза — мислеше си, — просто няма да издържа.“

И понеже не ѝ хрумна нещо по-добро, продължи странстването си из коридора.

Гледката беше страхотна — една жена в огромен халат и при това боса се разхожда в коридора. Надяваше се да не срещне никого. В този момент проклинаше всички мъже в света и особено брат си.

Някаква стая се отвори внезапно и тя трепна. Предпазливо се обърна и... се ококори. Халатът, който вървеше пред нея, не можеше да бъде никой друг, освен нейния. Гордееше се с коприненото черно изделие. Сама го беше скроила и ушила. А жар-птицата и пейзажът от джунглата, които бяха разположени на гърба, ѝ струваха много усилия.

Сега тези красоти застрашително се опъваха на широк, мускулест гръб.

— Ало, господине — извика Ан съвсем тихо и той не я чу.

Продължи пътя си, без да ѝ обърне внимание. Големите му крака бяха наполовина напъхани в собствените ѝ пантофи, а петите му се влачеха по пода.

„Трябва да се е побъркал!“ Тя изтича след него и го потупа по рамото:

— Извинете, господине!

Обърна се.

Никой не би могъл да каже, кой от двамата бе по-стъписан. Мъжът, чиято широкоплещеста фигура се бе вцедила в нейния халат, бе не някой друг, а самият Мелвин Дъгълс!

Стояха безмълвни един срещу друг в дългия коридор и се гледаха. Едновременно избухнаха в смях.

Мелвин я сочеше с пръст и се смееше толкова силно, че тя се уплаши да не събудят гостите на деветия етаж. Едва успокоила се трябваше отново да се разсмее. Той беше взел куфара ѝ.

— Мисля, че се налага да продължим нашия „разговор“ или във вашата, или в моята стая — предложи Ан. — В противен случай ще събудим всички наоколо. Не бих искала да ме видят в това облекло. А и вие също не сте облечен особено прилично.

— Много неприятно. Сега трябваше да съм с тъмносиния си раиран костюм и да водя преговори, вместо да се разхождам с вашия халат.

— Забравихте черните копринени слипове.

— Откъде знаете какви слипове нося?

— Прерових куфара ви! Не от любопитство, а защото се надявах да разбера, кой е притежателят.

— Е, не е чак толкова лошо, че познавате бельото ми. Та нали и аз знам тайната, какво носите под роклите.

Засмя се безсрамно и Ан се изчерви. Ядоса се още повече, когато през ума ѝ мина мисълта, че той е подозирал чий е куфарът. Табелката, на която бяха написани името и адреса ѝ, не може да е останала незабелязана. Освен това на вечерните рокли беше пришила етикет: „Модно ателие на Ан. Маями Спрингс.“

Нещо не се връзваше. Случайност ли беше, че Мелвин изведнъж се появи в „Мариот“? Та нали той бе чул, че с Джими ще отседнат в този хотел.

Гледаше го недоверчиво.

— А къде е жена ви?

— Коя жена? Аз нямам жена. По-добре ми кажете къде е Джими? Сигурно сте му се карала толкова много, че е избягал. Не би

ме учудило.

Помисли малко, дали да му каже истината, но после реши да премълчи. Положението и без това беше доста заплетено.

„Ако се бяхме запознали при други обстоятелства — кой знае какво би могло да излезе... Стоим заедно в хотелската стая само по халати...“

Ан прогони тази мисъл. Колкото и красив да беше той, тя реши да не се предава.

— Как всъщност взехте моя куфар, господин Дъгълс? И как така сте в хотела, след като живеете във Филадельфия?

— А вие откъде имате информацията?

— Видях жена ви на летището. Посрещаше ви. Много е красива!

— Не разбрахте ли какво ви казах преди малко? Не съм женен! Помислете! Ако бях женен, жена ми щеше да бъде с мен в хотела. И нямаше да съм с миниатюрен копринен халат, а в хавлиения халат на съпругата си.

— А вие пък защо сте сигурен, че вашата съпруга, ако имахте такава, ще носи точно хавлиен халат?

— Всички жени носят такива. С едно изключение: Ан Бакстър!

— Сега ми върнете моя халат!

Нямаше настроение да спори, как се обличат омъжените жени.

— С най-голямо удоволствие! — каза Мелвин и бавно развърза колана, като не я изпускаше от очи.

Нещо я задуши. Мелвин стоеше пред нея само по слипове.

Спортен тип, тесен ханш и широки рамене — идеалната фигура за мъж.

Подаде ѝ халата и тя бързо съблече неговия. Остана по прозрачния си корсаж. При вида на полуголото стройно тяло, очите му светнаха похотливо.

В този момент Джими влезе с гръм и трясък.

— Какво е ставало тук? — извика той възмутено, въртейки главата си ту към Мелвин, който загръщаше халата си, ту към Ан, която обличаше своя.

— Не е това, което си мислиш! — опита се тя безпомощно да обясни ситуацията.

Можеше да си представи какви мисли се въртят в главата му.

— Естествено! Какво може да си помисли човек, когато хване мъж и жена полуголи в хотелска стая. И то... в два часа след полунощ.

„Мелвин приема спокойно внезапната поява на Джими. Твърде спокойно за мъж, който все още мисли, че Джими е съпругът на жената, в чиято стая се намира“ — сети се Ан.

Погледна го скептично.

— Нямате ли желание да обясните, защо си разменяме халатите?

— С удоволствие! Положението е следното, Джими. Жена ви е взела моя куфар, а нейният е попаднал в моите ръце. Глупава случайност, нали? Срегнахме се в коридора. Жена ви беше облякла моя халат, а аз нейния. После дойдохме и си ги разменихме. Точно тогава влязохте вие. Всъщност, няма причина за безпокойство.

— Прекалено е сложно за мен — отговори Джими.

Хвърли се на леглото и ги наблюдаваше изпитателно.

„Искат да ме преметнат. Не съм толкова пиян, та да не разбере, че тук се е случило нещо повече от една безобидна размяна.“

Джими се забавляваше истински. Оказа се, че „разумната“ му сестра също можеше да се хване в капан. И то в капана на Мелвин Дъгълс. Играта лека-полека започваше да му харесва. Лицето му стана сериозно.

— Искате да кажете, че сте нямали други намерения към жена ми?

Опита се да стане, но главата му се замая и предпочете да седне.

— Не съм го казвал. Обясних ви като мъж на мъж, че не се е случило нищо, което да ви разтревожи.

— Моля се да е така!

— Имате думата ми. Но може би ще е по-добре да се погрижим за разменените куфари. При тези обстоятелства мога ли да ви поканя на едно питие, Ан? Мисля, че сме си го заслужили.

Мелвин събра разхвърляните си по пода дрехи и се помъчи да затвори куфара си.

— Ключалките са счупени!

— Не можахме да го отворим по друг начин — извини се Ан.

— Знам. Вашият не е в по-добро състояние.

— Значи сме квит!

— Добре, елате! Имам бутилка шампанско в хладилника. Да го изпием по случай запознанството ни.

Взе багажа си и тръгна към вратата. Ан го последва с разгуптяно сърце. Нямахте търпение да получи своя куфар.

— Странно! Не сте ли видял табелата? А и двете вечерни рокли имат етикет. Вие много добре сте знаел, че е мой.

— Не съм забелязал.

— И на мен ми се пие шампанско. Освен това никога не оставям жена си да ходи при чужди мъже посред нощ.

— Ваше право е!

Тримата се отправиха към № 921 — стаята на Мелвин.

IV

Вечерните рокли от колекцията ѝ лежаха внимателно разгънати на леглото му. С облекчение установи, че по тях няма повреди. Останалите ѝ дрехи бяха разхвърляни наоколо. Костюмите и роклите, които беше избирала с голямо внимание образуваха купчина. Бикините и сутиените ѝ бяха подредени върху червения килим около леглото му, а от обувките ѝ беше направил кула.

— Вие наистина не сте добре! Така ли се постъпва с чужда собственост?

— Получи се, когато се опитвах да разбера на кого е.

— Трябвало е да прочетете етикета.

— Но там нямаше никакъв етикет, по дяволите!

Наистина, коженият калъф беше празен.

— Добре! Все едно! Важното е, че намерих куфара си.

Вече нямаше настроение да разисква по темата.

А и Джими отдавна беше загубил интерес.

— Къде е шампанското? Жаден съм!

Беше се настанил удобно в креслото. Ан седна в другото, а Мелвин отвори бутилката. После донесе две чаши от банята.

— Можеш ли да донесеш още една от твоята или моята стая? Или е прекалено много за теб?

— За шампанското съм готов на всичко.

— Омъжила сте се за бедния Джими, за да имате момче за всичко около себе си. Прав ли съм? Разбрах какво се таи в душата ви.

Стоеше съвсем близо до нея и я гледаше предизвикателно.

— Едва ли нещо би ви убягнало — отвърна остро тя.

Халатът ѝ се разтвори и разкри дългите ѝ, стройни крака.

Мелвин видимо се наслаждаваше на гледката. Ан нервно се загърна.

— И освен това, господин Дъгълс — започна и тъкмо искаше да му обясни, че Джими ѝ е брат, когато той за втори път тази нощ влезе, без да почука.

— Не се доближавайте до Ан! — извика. — Бъдете внимателен! Предупреждавам ви, че хапе.

— Не мога повече — въздъхна тя и се облегна назад.

Наблюдаваше Мелвин с присвити очи. Та той съвсем не беше страшен! „Да бяхме се запознали при други обстоятелства! Защо не му обясних, че не съм омъжена, а най-малко пък за Джими?“

Имаше ли значение? Той не би могъл да докаже, че „жената от летището“ за него не е нищо повече от обикновена позната.

Взе чашата с шампанско от ръката му.

— Пия за това, от утре всичко да върви добре. Както преди да се запознаем!

Мелвин не каза нищо. Само се усмихна многозначително. Не откъсваше очи от нея нито за секунда. Ан се опита да прикрие несигурността си, като любопитно оглеждаше стаята. Усещаше изгарящия му поглед върху кожата си. Тялото ѝ бързо реагираше на този мъж, чиято близост така я обезпокояваше. Голям шок беше за нея, когато изведнъж разбра, че Мелвин ѝ харесва, и че не желае нищо друго, освен да е сама с него, без досадния пиан Джими.

Най-после се осмели да погледне Мелвин в очите и в тях прочете възхищение и въпрос. Почти незабелязано поклати глава.

— Благодаря за шампанското. Но сега искам да си легна. Много съм уморена.

Стана и погледите им отново се срещнаха. Вероятно щяха да се целунат, ако брат ѝ не бе напомнил за присъствието си.

— Да спим. И то всеки в леглото си, ако мога да ви помоля.

— Ти си и си оставаш непоносим — каза тя и леко го изблъска към вратата.

В три часа сутринта все още не можеше да заспи. Прекалено много неща се бяха случили и не ѝ даваха мира. Внимателно наблюдаваше лицето си в огледалото в банята. Изглеждаше както обикновено! Нищо, което да издава, че е срещнала мъж, който я е омагьосал както никой досега.

След известно време се върна в стаята си. Потърси нощницата си в куфара. Беше черна като халата ѝ, който още пазеше следи от парфюма на Мелвин.

Легна си. Сгуши се във възглавницата и притисна халата до лицето си. Знаеше, че ако заспи, срещата с този мъж ще я преследва и

в сънищата ѝ. Чувствата ѝ бяха объркани. „Къде остана здравият ми разум? Къде е уравновесеността ми, с която толкова се гордеех?“

Отговорът гласеше: „Човек не среща всеки ден мъж като Мелвин Дъгълс!“

Реши да остави нещата сами да следват хода си. Какво толкова се беше случило? Нищо! „Мелвин си мисли, че съм жена на Джими Бакстър, а и няма смисъл да мечтая за него... Ако нямаше какво да ми напомня за мъжественото му тяло, за интересното му лице...“

Тъкмо се канеше да загаси нощната лампа, когато на вратата се почука.

— Не искам да те виждам повече, Джими. Трябва да поспя малко!

Някой отвори. Беше забравила да заключи.

— Така ли се постъпва със съпруг?

Не можеше да повярва на очите си. В рамката стоеше Мелвин и ѝ се усмихваше. Преди да продума, той влезе и затвори след себе си.

— Какво правите тук? Не мислите ли, че времето е съвсем неподходящо за посещение на една лейди?

Седеше в леглото си и го гледаше втренчено.

— Съжалявам, Ан. Не исках да ви безпокоя, но несесерът ми трябва да е някъде тук. Не мога да заспя, без да си измия зъбите.

Бавно се приближаваше към леглото ѝ.

— „Мариот“ не е долнопробен хотел. Във всяка баня има четка и паста за еднократна употреба — отговори тя неприветливо. — Ето го проклетия ви несесер! Вземайте го и се махайте или ще извикам... мъжа си.

Гласът ѝ трепереше.

— Джими спи дълбоко и сладко. Дори не си е съблякъл костюма. Проверил съм.

Предпазливо седна на ръба на леглото.

— Как така? Кой ви е позволил да влизате в стаята му...

Мелвин се промъкваше все по-близо до нея и гласът ѝ постепенно отслабваше.

— Някой трябва да се грижи за братчето ти — прошепна ѝ. — Струва ми се, че днес е прекалил с пиенето.

— Ти знаеш, че Джими ми е брат?

— Естествено — рече той с нежен глас. — Достатъчно е човек да ви види. Джими ти е одрал кожата. Само че ти си много, много похубава. Но отначало наистина ви помислих за мъж и жена.

— Ти си мошеник... — успя да каже Ан и в следващия, миг Мелвин затвори устата ѝ със страстна целувка.

За момент забрави всичко. После се дръпна. Добре, сега вече знаеше, че Джими ѝ е брат. Но тя самата нямаше представа, каква роля играе в живота му младата жена от летището.

— Мелвин, какво искаш от мен? — попита го направо.

— Толкова ли е трудно за разбиране? — Погали я нежно по бузите. — Какво може да иска един мъж от жена, която му е харесала от пръв поглед?

Притегли я към себе си. Целуваше я. Приятно ѝ беше да усеща близостта му. Но чувствата и разумът ѝ бяха в противоречие. Какво знаеше за него, освен че изглежда блестящо и може да целува фантастично? И едва ли приема всичко това сериозно!

Сложи ръце на раменете му и го отблъсна.

— Но ние почти не се познаваме.

— Тук сме, за да се опознаем. Ако престанеш да говориш, ще разберем дали си подхождаме.

Ан се предаде. Отвърна на целувката му с нежност. Халатът му се беше разтворил и голите му рамене докосваха топлата ѝ кожа. В основата си това беше безобидно докосване, но тялото ѝ реагира изключително чувствително. И докато Мелвин нежно галеше раменете и шията ѝ, вълни на възбуда я заляха. Бавно я положи на леглото и само тънката завивка ги делеше. Нетърпеливо се притисна към него.

Той за момент отдели устните си от нейните.

— Мисля, че си подхождаме. А ти какво мислиш, любима?

— Говориш прекалено много!

Той се изправи и енергично развърза халата си. Ан забеляза, че отдолу не носи нищо. Толкова ли беше уверен в себе си?

— Бил си сигурен в победата!

Сърцето и биеше толкова силно, че сигурно и той го чуваше.

— Не. Но страшно се надявах да те завладея, скъпа. Ако ме беше отпратила не знам какво щеше да се случи.

— А аз не знам защо имам чувството, че съм попаднала в ръцете на развратник? — прошепна тя и се сгуши в ръцете му.

Той се промъкна под завивката.

Чудно колко близък ѝ беше. Нищо негово не ѝ беше чуждо. Не се страхуваше да даде воля на чувствата си, защото разумът ѝ беше изключен. Жадуваше за този мъж, както за никой друг досега. Послушно го остави да съблече нощницата ѝ.

— Загаси лампата.

— И дума да не става! През целия ден съм мечтал да те видя гола.

Ан затвори очи, наслаждавайки се на милувките му.

— Ти си много по-хубава отколкото си представях!

Галеше големите ѝ гърди и гладкия ѝ корем. Тялото ѝ трепереше. Желаше го.

Леко стенание се откъсна от устата ѝ, когато пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ. Играта им я подлудяваше. Най-сетне той проникна в нея и тя потъна в един прекрасен свят. Не за първи път беше с мъж. Но никой не ѝ беше показвал, че може да бъде толкова хубаво.

Мелвин беше опитен, нежен и страстен и тя цялата се отдаде на милувките му. Настойчиво и с желание отговаряше на тласъците му, които ставаха все по-енергични.

Извика, когато заедно достигнаха до оргазъм. Имаше чувството, че се събужда от приказен сън. Уморена и щастлива се отпусна върху възглавницата.

Джими Бакстър влезе в стаята на сестра си и гледката, която се разкри пред очите му, го порази. Ан лежеше гола-голеничка в ръцете на Мелвин Дъгълс и спеше дълбоко.

Часът беше десет! В девет трябваше да са в „Олд Сити Хел“. С нечовешки усилия беше успял да се измъкне от леглото. На закуска беше сам. Когато за негово най-голямо учудване сърдитата Ан не го потърси до десет часа, той се качи в стаята ѝ.

Чудо невидяно! Неговата разумна, вечно работеща и непорочна сестра, за която до този момент бе мислил, че изобщо не знае за съществуването на мъжкия пол, лежеше гола при един мъж, с когото се бе запознала предния ден.

Още обмисляше, какви дивиденти би могъл да извлече от очевидната ѝ слабост, когато Ан отвори сиво-сините си очи.

— Джими! — извика тя изненадано и седна в леглото.

Гузни мисли минаха през главата ѝ, когато видя упрекващия поглед на брат си. Но веднага се ядоса на реакцията си. Та тя беше достатъчно голяма, за да не позволява на никого да ѝ казва, какво да прави и какво не.

Увери се, че Мелвин още спи и се усмихна доволно.

Джими все още беше смаян. Изглежда сестра му напълно бе забравила, защо всъщност са тук! И на всичко отгоре се беше прекарал. Напразно бе станал в „ранни зори“!

— Наистина доста странен начин да задълбочаваш запознанството си с мъже! Но да оставим това на страна: вече е десет! Би трябвало да се върнеш от царството на мечтите в действителността. Тогава вероятно ще се сетиш, че сме в този град, за да смаем специалистите с ексцентричната ти колекция. А не за да легнеш с първия хубав мъж, който се изпречи на пътя ти.

Ан се прозя. Все някога трябваше и тя да се наспи. През последните две нощи вкъщи, а и през тази, страдаше, така да се каже, от недоспиване. Едва сутринта беше заспала дълбоко. Сега беше свежа и отпочинала. И невероятно щастлива!

— Десет ли?

— Вече десет и петнадесет!

— Не е болка за умиране. Ще закусим добре, а следобед ще направим щанда.

Протегна се и се усмихна блажено. Хвърли поглед на Мелвин. Време бе да става.

— Бъди така добър и поръчай голяма закуска за двама. Искам пържени яйца, шунка, кисело мляко, кана кафе, плодове, портокалов сок...

— ... и овесена каша. Винаги закусвам с овесена каша — прекъсна я Мелвин. — Добро утро, скъпа. Добре ли спа? Колко е часът?

— Спах чудесно, а сега е десет и петнадесет.

— Вече? За втори път изпуснах важна среща заради теб! — установи той с усмивка.

Обърна се и откри Джими.

— Здравей, стари приятелю! Ти също си тук!

— Учудваш ли се? Не те ли е срам да ми слагаш рога? Какво мислиш, че ще направя сега с теб?

Мелвин махна с ръка.

— Да оставим играта, Джими! И без това не е оригинална. От хиляда мили човек може да разбере, че сте брат и сестра. Знаех го от самото начало.

— А защо играеше? — Джими се чувстваше измамен.

— Беше весело. Забавлявах се. А сега, моля те, поръчай ни закуската. Малко ми остава да умра.

— Винаги все аз — запротестира той и с нежелание напусна стаята.

Мелвин притисна Ан до себе си.

— Да не си полудял? Искаш да ни хванат на местопрестъплението ли?

Но той не чуваше нищо. Отново събуди страстта ѝ и дълго се любиха.

Когато Джими се върна, двамата лежах с невинно изражение. Ан наблюдаваше брат си с блестящи очи.

— Така ли ще продължавате? Трябва да ти кажа, Ан, че не мога да те позная.

— Аз също, Джими Мисля, че тази Ан, която познавахме, е забравена.

— Чудесно!

Той гледаше с добри очи на щастието ѝ, но веднага предусети изгодата. Щом е толкова щастлива и спокойна с новата си любов, значи вече няма да е толкова строга. Мислеше да го използва най-рационално.

V

— Готово!

Ан наблюдаваше произведението си с нескрито задоволство. Беше построила и украсила щанда сама.

Днес сякаш имаше повече от две ръце. Беше на върха на щастието. Не се развика дори, когато Джими изчезна със съседката ѝ по щанд.

Синтия Уинтър също беше моделиер. Макар и силно гримирана, беше красива. Ан не я харесваше, но Джими не се интересуваеше от мнението ѝ.

— Скъпа, ще изпия един коктейл със Синтия на бара.

Това беше преди четири часа. И още го нямаше. Ан беше щастлива даже и сега. Имаше възможност да подреди мислите и противоречивите си чувства. Когато си спомни за черния копирен халат се засмя. Толкова много неща се бяха случили, откакто видя Мелвин в коридора на хотел „Мариот“.

„Мелвин! Каква нощ преживях в прегръдките му!“ Беше влюбена и дори не направи опит да го отрече пред самата себе си. Това, което усещаше, беше много повече от повърхностно привличане. Знаеше, че е любов!

Смешно, всичко ѝ дойде като гръм от ясно небе! А се славеше като недостижима.

Единственото, което я разколебаваше, бе, че не знаеше нищо за него, ако не се вземаше под внимание, че е перфектен любовник.

Но имаше цели три дни на разположение. Би трябвало да научи повече.

Обърса с парцал стъклената маса, която ѝ служеше за бюро. Опита се да си представи как ще протекат преговорите, но не можеше да се концентрира, защото мислите ѝ непрекъснато отскачаха към Мелвин.

Улови се колко бе замечтана. Спомените за милувките му взеха надмощие. Нямаше нищо против да се появи сега. Но знаеше, че той

трябва да изпълни поне едно служебно задължение, след като заради нея се бяха провалили две.

Но с какво се занимаваше? Това беше един от въпросите, които чакаха отговор.

„Няма значение!“ Нямаше нищо против още на другия ден да го завлече пред олтара! В момента не я интересуваше как пчели парите си. Най-важното бе да го види колкото се може по-скоро.

Ан обличаше алуминиевите кукли с вечерните рокли. В деколтето на червената рокля забодеше сребърна роза, която намери в декораторската кутия, предоставена ѝ от ръководството на изложението. С изпитателен поглед обходи ателието.

— Прекрасно! Твоят щанд е един от най-добрите.

Джими се беше приближил незабелязано. За ръка държеше Синтия Уинтър, която внимателно проучваше колекцията на Ан.

— Прекалено странен е — рече тя, въпреки че нейният щанд беше най-пъстрият наоколо.

— Аз съм доволна — отвърна ѝ остро Ан.

Споменът за изминалата нощ още беше в нея и нямаше настроение да се разправя. Не закачи и Джими, който заслужаваше мъмрене. Трябваше сама да направи всичко, докато той се шляеше с тази Синтия!

Погледна часовника си.

— Време е за вечеря. Как сте вие двамата? Имате ли настроение за един аперитив? Каня ви в барчето на хотела.

Рядко беше великодушна. Но в компанията на Джими и Синтия би могла да стои в бара незабелязано и да се надява Мелвин да се появи.

Както можеше да се очаква, Джими се съгласи с въодушевление, а и Синтия не можеше да предложи нещо по-добро. Тримата пресякоха парка, който делеше „Олд Сити Хел“ от хотела. Беше приятна лятна вечер. На Ан ѝ се искаше Мелвин да е до нея. От време на време слушаше бръцолевенето на спътниците си. Разбра само, че Джими беше на път да се „разпали“. Нищо ново!

Когато пристигнаха, тя ги отпрати, защото искаше да се преоблече. С разтуптяно сърце се качи в стаята си. Минавайки покрай „неговата“ едва се овладя да не почука. После се сети за принципите

си и побърза нататък. „Мелвин знае къде да ме намери. Няма да направя аз първата крачка.“

Няколко часа по-късно Ан се почувства притеснена, защото Мелвин все още не се беше върнал. Вечеря с Джими и Синтия, въпреки че ги бе поканила само за аперитив. С удоволствие би се отказала да слуша дърдоренето им. Предпочиташе да посвети мислите си на Мелвин — а още по-добре да вечеря с него. Но колкото и силно да го желаше, тази вечер не можа да го види. И което бе по-лошо, не го видя и през нощта, която сякаш нямаше край.

Точно в десет часа на другата сутрин вратите на „Олд Сити Хел“ бяха отворени за посетители. Ан беше изненадана от блъсканицата. Досега не беше участвала в такова голямо изложение. Стотици притежатели на модни къщи и бутици се тълпяха пред щандовете. Съмняваше се, че в тая лудница ще може да сключи някой приличен договор.

Джими стоеше до нея. Беше елегантно облечен, но недоспалият му вид разваляше гледката. Непрекъснато ругаше отминаващите специалисти.

— Престани най-после! — скара му се тя.

Естествено не ѝ убягна, че това шоу е предназначено за съседката. Синтия Уинтър в плътно прилепнал гащеризон, украсен с пайети, се беше облегла на щанда си и хвърляше многозначителни погледи на Джими.

Ан наистина не можеше да се концентрира. Ако и днес не видеше Мелвин, по-добре бе да се опита да забрави за него.

— От Маями ли идвате? Не съм чувал фирмата ви?

Мъжът, който пръв прояви интерес към колекцията ѝ, беше на около четиридесет години.

Опита се да бъде любезна.

— Досега съм излагала моделите само в магазина си. Ателието ми съществува от година. Продавала съм на бутици и на частни клиенти.

— Жалко! Нещата ви са добри, но твърде скъпи! Ако искате да продадете фрапиращите си модели, трябва да смъкнете от цената. А

ще успеете да го направите, само ако се произвеждат серийно производство. Тогава можем да преговаряме.

— Няма да го сторя! Противоречи на концепцията ми. Не искам да произвеждам стоки в големи количества, а индивидуални облекла за жени, които търсят особеното — отговори му малко обидено.

Не беше дошла тук за съвети.

Мъжът не търпеше противоречия, обърна се и безцеремонно си тръгна.

— Работата невинаги е в парите. Аз правя претенциозна мода за претенциозни жени. И така ще бъде!

Джими вдигна рамене и продължи да флиртува със Синтия. Ан въздъхна дълбоко, седна до стъклената маса и се втренчи в навалищата, докато всички мъже започнаха да ѝ изглеждат като Мелвин Дъгълс, за когото не преставаше да мисли.

— Боже Господи! Та това е Мелвин! — извика Джими внезапно. — Виж, идва да ни посети. С жена си и дъщеря си. Малката е много сладка, нали?

Веднага разпозна дамата от летището. Момичето, което държеше за ръка, имаше косата на Мелвин.

Идеше ѝ да избяга, но беше твърде късно. Джими вече го поздравяваше весело. Ан се направи на задълбочена в книгата си.

— Браво! Вечерта ще се срещнем да поиграем покер — чу брат си да казва.

Как така да играят покер? Как можеше да се уговаря с Джими, докато тя умираше от желание да е с него? И какво правеше тук, след като беше казал, че няма нищо общо с бранша? И коя, по дяволите, беше тази жена, която оглеждаше колекцията ѝ с око на специалист? Но преди всичко: кое е това малко момиченце, което имаше тъмната коса на Мелвин?

„Излъгал ме е!“ — помисли си Ан.

И изведнъж любовта ѝ към него се превърна в дива ярост. „Откъде това хладнокръвие да се разхожда тук с жена си и детето? Ако мисли, че по този начин ще се измъкне сух от водата, жестоко се лъже!“ Изправи се бавно, но като видя, че и той наблюдава внимателно всяка част от колекцията ѝ, размисли и остана на мястото си. С пръстите си, чието нежно докосване ѝ беше добре познато, опипваше платовете, рисунките, които украсяваха моделите ѝ. Опипа и лекия

кашмир, от който бе направила прекрасен халат. Коментарът му прозвуча така, сякаш бе написан от репортер на модно списание. А беше казал, че не разбира нищо от мода.

— Тези два костюма ще станат хитове. Приказни са. Точно това ценят жените: елегантни, спортни, от скъп плат. А и кройката е идеална: строга, но не мъжка. Мисля, че трябва да ги купим на всяка цена. Кашмиреният халат също. Естествено и вечерните рокли. Никога не съм виждал нещо по-хубаво.

Трябваше й малко време да се овладее. После каза ясно и високо:

— Костюмът с панталона ще стои идеално на жена ви, господин Дъгълс! Огледайте го. А и плажната колекция е направена като за нея.

Мелвин бавно се обърна и за момент й се стори, че в очите му има нещо като преумора.

— Наистина ли мислиш така? Не съм сигурен... Повечето жени са много своенравни, когато става дума за гардероба им.

Ан усещаше изпитателния поглед на спътницата му. Това ужасно я дразнеше.

— Когато мъжете плащат дрехите на жените си, имат право и да ги избират.

— Ан, човече, да не си загубила разума си? — намеси се Джими. — Така ли се говори на мъж, в чиито прегръдки си се събудила преди по-малко от двадесет и четири часа.

Тя се изчерви, но пренебрегна репликата на брат си.

Мелвин и жената явно съвсем не му бяха обърнали внимание. Отново обсъждаха предимствата на колекцията й.

— Мамо, искам кола. Жадна съм — обади се момиченцето.

„Аха! — помисли си Ан. — Естествено тя е майката, а кой е бащата, е ясно като бял ден.“

Отпусна се върху стола. Никой мъж не я беше разочаровал толкова много. Обхвана я безграничен яд.

— Ако сте приключили с оглеждането на моделите ми, можете да си вървите. Не продавам на частни клиенти, а на професионалисти.

Самата тя осъзнаваше, че гласът й звучи твърде високо и остро.

— Ти си се побъркала! За какво мислиш с дошъл Мелвин? — попита Джими ужасен.

— Стой настрана! Не продавам на мъже, които са тук, за да облекат жените си. Дошла съм да правя сделки.

Мелвин се усмихна иронично. Обърна се към Джими, който зад гърба на Ан правеше заклинателни знаци.

— Джими, старо момче, приятели ли сме? Или работиш за сестра си, която днес има прекалено лош ден?

— И двете! Ние сме приятели и естествено работя за Ан. Без мен нямаше да постигне нищо.

Мелвин кимна.

— Добре! Тогава запиши ти поръчката, нещо, което ми се струва, че сестра ти не иска. От моделите, които се виждат тук по пет броя от всеки размер. Адресът за доставка е на тази визитка. А срока обсъди с Ан. Може би ще успееш да ѝ измъкнеш една разумна дума.

Джими грабна картичката.

— О-о! Чу ли, Ан? — сияеше той. — Можем вече да разваляме щанда. Имаш поръчката, която искаш. Едва ще успееш да я изпълниш. Нямах нужда от други. Ако Мона чуеше това! Аз приех първата ти поръчка — аз, Джими Бакстър. Ще повишиш ли заплатата ми? Или ще ме включиш в печалбата на фирмата?

— Приемам поръчки само от сериозни предприемачи. А не от разгонени мъже, които се хвалят с жените си.

Джими обърна очи към Мелвин.

— Моля те, обясни на изнервената ми сестра, коя е жената с теб. Ан наистина мисли, че е съпругата ти.

— Не съм тук да дискутирам личния си живот — студено отговори той. — Ан, предложих ти договор и искам да знам, дали ще го приемеш. А и с удоволствие бих узнал, как стои въпросът с доставката.

Разбра, че Мелвин говори сериозно. А беше достатъчно умна да не изпуска такъв шанс заради лични неприятности. За няколко секунди се превърна в ледена „бизнес лейди“. Изтегна рамене и се изкашля.

— Изпълняваме всяка поръчка в обещания срок — заяви тя с делови тон, като че ли всеки ден подписваше огромни договори. — Ще имате по пет броя от всеки модел във всички размери — пресметна светкавично, — ... на първи октомври. Устройва ли ви?

— По-рано не може ли?

— Не — отговори твърдо. — Нямам фабрика. Всичко е ръчно производство.

— Окей! Къде да се разпиша?

Ан посочи масата, взе химикал и подготви документите. Подаде му ги и Мелвин енергично постави подписа си.

— А десетте процента отстъпка? — започна да преговаря той. — Трябва да са включени според размера на договора.

Би му направила и двадесет. Най-важното беше да изчезне веднага заедно с детето и жена си.

— Съгласна съм. Но само за тази поръчка — каза тя бързо и включи споразумението в договора.

„Този човек наистина разбира от всичко! Но трябва да знае, че си има работа със сериозен бизнесмен, а не с някоя наивна глупачка, която вкарва за една нощ в леглото си, а на другия ден не разменя дори една човешка дума с нея.“

— Мелвин, мога ли да ви поканя на вечеря — теб и жена ти? Искам да ви се отблагодаря за поръчката.

— С удоволствие! Ще можеш ли да намериш бавачка, Сю? — обърна се той към жената, която досега не бе продумала.

— Не е нужно. Роберт си е въщи.

„Нима Мелвин има и по-голям син!“ От тази мисъл Ан изпита остра, пронизваща болка.

Синтия, която се беше приближила до групата и беше чула част от разговора не можеше да прикрие завистта си. Такава поръчка би била страшно изгодна за нея. Застана небрежно до Джими.

— Синтия! Ти също си поканена. Ан, нали каниш Синтия?

— Естествено! От мое име можеш да поканиш на вечеря всички изложители от женския пол. Вече мога да си го позволя — отговори тя иронично. — Е, до осем! Ще ви чакам в ресторанта на хотела. Имам още малко работа.

Седна на масата и демонстративно се задълбочи в книгата.

— До скоро.

Мелвин хвана за ръка детето и излезе.

Ан си отдъхна.

От хотелската си стая телефонира на приятелката си в Маями Спрингс. Просто трябваше да говори с някого.

— Ан, здравей! Хубаво е, че се обаждаш. Чаках те. Как вървят нещата? Имаме ли поръчки?

Мона беше в добро разположение на духа, за разлика от Ан. През последните часове настроението ѝ доста спадна, луташе се между самосъжалението и непоносимия си копнеж по Мелвин.

— Да. Имаме огромна поръчка, която ще ни създаде големи проблеми. До първи октомври трябва да направим по пет броя от всеки модел.

— По пет броя? Правилно ли чух? Но това са... чакай малко... това са точно петдесет и пет броя! Как ще успеем? Здравата ще трябва да поработим!

— Не, Мона, не петдесет и пет, а двеста и дваайсет. Договорът ни е по пет броя от всеки модел и всеки размер.

Чу как на другия край Мона дълбоко си пое въздух.

— До първи октомври има точно шест седмици. А имаме само две шивачки. Това означава, че редовно ще работим и нощна смяна.

— Вярно е! Затова трябва да намериш някое малко предприятие, което да поеме по-голямата част от работата. Непременно трябва да го намериш! Жизненоважно е!

— Е, ще го преживеем някак. Става въпрос за много пари, нали?

— Пари? Не говоря за пари!

— А за какво? Току-що ми съобщи за огромна поръчка!

— Да, но тя е на заден план. Въпросът е за този, който направи поръчката. За Мелвин Дъглъс — мъжът, който ми задигна куфара — и не само това!

— Вярно! Какво стана с куфара ти? Намери ли го?

Ан въздъхна.

— Куфарът и мъжът с него. Мелвин Дъглъс умишлено ги е разменил.

Мона не можеше да проследи мисълта ѝ.

— Доколкото разбирам той е сключил договора?

— Да. Но преди това ме вкара в леглото си и ми показа, че има да уча много неща в любовта.

— И куфарът ти беше при него?

— Ох, чуй ме! Ще ти обясня: Мелвин Дъглъс размени куфарите ни на летището. Куфарът, който имах честта да разопаковам беше негов. И после срещнах Мелвин в коридора на хотела. Беше облечен в халата ми с жар-птицата и изглеждаше абсолютно смешно...

— ... Но не чак толкова, че да не се приземиш в леглото му?

— Имай търпение! Ще ти разкажа. После си разменихме куфарите и халатите...

— ... Предполагам и пламенни целувки?

Мона наистина нямаше търпение.

— По-късно. Преди това дойде Джими. И Мелвин се държеше така, сякаш още мисли, че сме семейство.

Замълча за момент.

— Хайде, продължавай! Историята е по-заинтригуваща от криминале. Издай ми, как се развиха нещата.

— По някое време брат ми отиде да си легне. Страшно пиян както винаги. Тогава Мелвин дойде още веднъж в стаята ми. Забравил си бил несесера.

— Добре е! Трябва да го запомня, в случай че попадна в подобна ситуация.

— Продължението можеш да си го представиш!

Ан искаше да приключи, но любопитството на приятелката ѝ беше прекалено възбудено.

— Спала си с него? Как беше? Разкажи! Говориш ми така, като че ли за една нощ си станала друга.

— Станах. Бях безнадеждно влюбена...

— Била си? А сега не си ли?

— Как бих могла, след като този мошеник се появи на изложението с жена си и дъщеря си. Разбираш ли, Мона, аз съм била за него само „бройка“. Показа ми семейството си, за да се отърве от мен. И успя! Не намираш ли, че е прекалено брутално?

— Хм. Нещо в историята ти е гнило.

— Не нещо! Цялата работа вони до небето.

— Пропускаш това, че мъж, който има семейство във Филадельфия не би рискува и да се разхожда в чужд халат по коридора на хотел „Мариот“? Щеше да си спи вкъщи, при жена си и детето си, а не в хотел!

Имаше право. Ако Мелвин живееше във Филадельфия, ако жената и детето бяха неговото семейство, как би могъл да обясни решението си да пренощува в „Мариот“? Нали жена му лично го посрещна на летището.

— И аз си мислех нещо подобно, когато го срещнах в коридора. Попитах го къде е жена му. Но той отрече да е женен.

- Може би са разделени.
- Защо? Видях с очите си колко любовно се поздравиха.
- Някои двойки остават приятели и след развода.
- Но той твърдеше, че никога не е бил женен!
- Значи е вярно. А ти имаш привидения. Струва ми се, че не можеш да мислиш трезво.
- Мога! Повярвай ми, че си събрах мозъка. Толкова трезво мога да мисля, че на всяка цена ще разоблича този мошеник!
- Направи го и ме дръж в течение! — помоли Мона.

VI

Ан, Джими и новото му „гълъбче“ седяха в ресторанта и очакваха Мелвин и Сю.

Джими беше в добро настроение. Държеше Синтия за ръце и я гледаше в очите. При нормални обстоятелства Ан би го предупредила да внимава, но сега беше прекалено заета със собствените си проблеми. След няколко минути отново щеше да види Мелвин. Сърцето ѝ ускорено биеше от възбуждане. Страхуваше се от срещата, но се надяваше да устои.

— Избери си най-доброто, Синтия. Сестра ми ни е поканила. Нямаш основание да скромничиш.

Беше се задълбочил в менюто. Двамата си бяха поръчали коктейл с шампанско, дори Джими вече се ориентираше към най-скъпите вина.

Ан не беше дребнава. Не беше начинаещ „бизнесмен“, чиято сметка имаше повече червени, отколкото черни числа. И брат ѝ, този развейпрах, го знаеше много добре.

Срита го под масата и когато я погледна му каза полугласно:

— Ще честваме сключването на голяма сделка, но това не значи, че сме станали наследници на Рокфелер. Може би ще се сетиш, преди да си поръчаш омари!

Джими само се усмихна. После кимна с глава към вратата. Мелвин и Сю влизаха в ресторанта и се оглеждаха.

— Тук сме!

Джими беше станал и мятеше с ръка.

Ан забеляза, че Мелвин отново изглеждаше добре. Винаги беше елегантен, но сега бе в черен вечерен костюм. А и жената до него беше изключително хубаво облечена. С поглед на познавач оцени, че носи само скъпи дрехи, които подхождат на стройната ѝ фигура.

Поздравиха се с леко кимване. Ан им посочи местата.

— Седнете, госпожо Дъгълс! Заповядай и ти, Мелвин. Радвам се, че сте мои гости — каза тя с официален тон.

— Благодаря — отвърна Мелвин по същия начин.

Придържа стола на дамата си и после сам седна. Нито за секунда не изпускате Ан от очи.

Тя правеше всичко възможно да прикрие несигурността си. Близостта му, мирисът на парфюма му, лекото докосване на ръцете им докато си разменяха менюто — това беше прекалено за нервите ѝ.

— Не си ли добре, Ай? Изглеждаш бледа и напрегната. Проблеми ли имаш? — попита Мелвин.

— Не. Добре съм.

— Радвам се. А сега ми позволи да наваксам нещо, което съм пропуснал.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. „Какво? За какъв удар се готви пак? Няма ли най-сетне официално да ми представи жена си?“

— Скъпа — започна той и се усмихваше. — Искам да ти представя сестра си, госпожа Сюзън Паркинсън. Съжалявам, че не го направих още днес след обед. Но бях пленен от колекцията ти и съвсем забравих.

„Забравил бил! Обзалагам се, че не е забравил, нарочно не ми я представи, за да ме накара да ревнувам.“

Погледна брат си. Явно той беше в течение. Само тя не знаеше.

Но откъде пък Джими знаеше, че Сю му е сестра? Изведнъж се сети. „Визитната картичка!“ И Джими беше направил забележка, че Мелвин трябва да ѝ обясни нещо. Но беше толкова ядосана, че не му обърна внимание.

Усмихна се изкуствено.

— Много се радвам, госпожо Паркинсън!

Сега, след като вече разбра, че двамата са брат и сестра, забеляза приликата.

Всъщност имаше основание да се радва, но играта, която Мелвин си беше позволил с нея, я разсърди. Сю беше симпатична жена. В случай, че я беше убедил да играе ролята на съпруга, със сигурност не го е направила с удоволствие. Сега тя гледаше Ан мълчаливо, молейки я за прошка, докато Джими и Мелвин си говореха за покер.

— Не съм виновна. Понякога му хрумват налудничави идеи, от които освен него никой друг не е въодушевен — поде след време г-жа Паркинсън.

— Няма нужда да ми разказвате за „неразумния брат“. Аз самата имам такъв ценен екземпляр. Като гледам Мелвин, си мисля, че е

твърде стар за такива шеги.

— Човек никога не е стар за каквото и да било — намеси се той.

Ан му хвърли кос поглед.

— Може и да си прав! Трябва да кажа, че откакто те познавам, непрекъснато се уверявам в това. Бях склонна да мисля, че възрастните мъже не бива да се държат като пубертети.

После ги покани да си изберат вечеря.

Настроението се повдигаше право пропорционално на изпитото вино. Вече четвърта бутилка се изпразваше. Пресметна какво ще плати. Огромна сума!

Не само виното, но и яденето беше изискано. Ан рядко се включваше в разговора. Беше се концентрирала в слушането. В течение на следващите два часа разбра нещо, което я накара да се замисли: Джими и Мелвин се бяха срещнали преди обед, а тя не знаеше. Преди няколко седмици Сю отворила бутик във Филаделфия и дрехите, които Мелвин поръча, бяха предназначени за там. Никога не е бил женен.

Вечерята ѝ се стори непоносимо дълга. Сю, Синтия и Джими се разбираха отлично, а Мелвин изпъкваше с умението си да разказва вицове. Само на нея не казваше нищо.

Покани Синтия на танц. Когато по-голямата част от гостите приключиха с вечерята си, оркестърът засвири блусове. Би дала всичко, за да си спести „удоволствието“ да гледа танца им. А и Джими, който не изпускаше „гълъбчето“ си от очи, стана доста неспокоен.

— Келнер, донесете още една бутилка вино — помоли той и Ан въздъхна.

„Още шестдесет долара към огромната сметка!“ Беше се наситила на този цирк!

— Главата ме боли ужасно — излъга тя.

Мелвин все още танцуваше със Синтия, а Сю я гледаше със съчувствие.

— Извинете ме пред брат си. Искам да си легна. Денят ми беше дълъг, а през последните нощи не можах да спя.

— Съвършено вярно! Мелвин може да го потвърди — изсмя се Джими.

Хвърли му унищожителен поглед.

— Джими, моля те плати сметката и покани гостите ни на едно питие на бара.

Подаде ръка на Сю за довиждане. После кимна на Джими и си взе чантата. Бързо мина покрай Мелвин и Синтия. Облекчено си отдъхна, когато напусна ресторанта.

Лежеше със скръстени на тила ръце и трескаво мислеше. Не, Мелвин Дъгълс не беше мъж за нея. Оказа се добър играч, както на карти, така и в живота. Ненапразно Джими беше въодушевен от идеята да задълбочи познанството си с него.

Най-после изгаси лампата. Часът беше един след полунощ. Време бе за сън. Трябваше да е бодра през следващите два дена.

Час по-късно все още не спеше. Стана и си взе приспивателно. Беше против принципите ѝ, но по-добре така, отколкото цяла нощ да лежи будна и да мисли за Мелвин!

Тъкмо беше задрямала, когато Джими изтрополи в стаята ѝ. Преди да успее да гъкне, той започна да ѝ разказва абсолютната сензация.

— Ан, изобщо не можеш да си представиш кой е Мелвин!

Тя се опита да потисне действието на хапчето.

— Знам. Мошеник, дете, което никога няма да порасне. Не си заслужава да ми говориш за него.

— Така ли мислиш? А как би реагирала, ако знаеше, че е собственик на фирма за компютри? Че печели милиони? Че нашият общ приятел буквално плува в пари?

— Той ли ти го съобщи? И естествено си повярвал на всяка негова дума?

— Разбира се, че ще повярвам! Сестра му потвърди, а тя би трябвало да е информирана. Сю ми довери, че Мелвин е открил магазина, в който ще се продава колекцията ти. Мъжът ѝ е доцент в университета. Месечната му заплата не може да се сравнява с печалбата на Мелвин за един ден.

— Много впечатляващо!

— И аз мисля така — добави Джими, като се направи, че не е доловил иронията в гласа ѝ.

Нямаше желание да го слуша повече, но на него не му пукаше. Сияещ от щастие, я уведоми, че е поканил Мелвин на покер.

— Никога не съм побеждавал милионер! Утре ще му разкажа игрите. Няма да си спестя нито един трик, за да отмъкна поне част от неговите милиони.

Аз се разсъни съвсем.

— Забранявам ти! Няма да го направиш! Не искам да имам вземане-даване с този мъж. Изпробвай триковете си на друго място. Мелвин е табу за теб!

— Ан, скъпа, казах ти много, но не всичко. Аз съм вече голям. А ти не си ми майка, макар постоянно да играеш такава роля.

Стана ѝ ясно, че дори и да му говореше с ангелски тон, нищо не би постигнала. Беше пил прекалено много. В такова състояние беше трудно да се разберат. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да се примири привидно, но утре не биваше да го изпуска от очи.

— Остави ме да спя. А и ти трябва да си лягаш. Утре ще те чакам в десет.

— Наистина ли искаш да спиш? Още е рано!

Намекваше ѝ за „онази нощ“.

— Излез! — викна му и се зави през глава.

Известно време го чуваше да мърмори в съседната стая, после всичко утихна.

За втори път беше задрямала, когато на вратата се почука тихо. Със сигурност не беше Джими. Той никога не чукаше, когато идваше при нея. Но кой искаше да влезе в два часа посред нощ?

— Кой е?

Вратата се отвори. Отново беше забравила да заключи.

— Аз съм, един беден грешник, който моли за прошка.

Беше Мелвин! Все още живееше в „Мариот“, макар че някъде във Филадельфия имаше жилище.

— Излез! Това не е обществено помещение.

Лежеше на една страна и придърпа завивката си. Преди да се е осъзнала, той влезе и за неин най-голям ужас затвори вратата зад себе си.

— Върви си! Напусни веднага стаята ми или ще извикам нощния портиер!

Мелвин се движеше в обратна посока. Вместо да се отпрати към изхода се приближаваше към леглото ѝ. Сега стоеше съвсем близо до нея.

— Ан, скъпа Ан, какво още трябва да направя, за да те имам?

С виновно лице протегна ръце към нея. Но тя се сви още повече.

— Няма да ме имаш, Мелвин! Ти — не! Не съм се побъркала още! Само една луда може да се обвърже с луд като теб!

Но не беше чак толкова твърдо решена да го отблъсне, както в момента изглеждаше. Страстта в погледа му ѝ напомняше за „онази“ вечер. Точно така я гледаше, когато я целуваше и любеше.

Наблюдаваше широките му рамене и си спомняше как се притискаше о тях. Гледаше устата му и мечтаеше да я целува. Отчаяна затвори очи. Сега поне нищо не виждаше.

— Защо си в хотела? — промълви тя полугласно. — Нали имаш жилище в града или Джими се е заблудил?

— Не се е заблудил. — Вече седеше на леглото ѝ. — Но какво да правя там, когато жената на моите мечти е тук?

Ан издърпа завивката до носа си, но Мелвин я целуна по затворените очи. Опита се още веднъж да го отпрати, но не успя.

— Луд съм по теб — нашепна той в ухото ѝ. — Откакто те познавам не мога да разсъждавам трезво.

Целуна я страстно и тръпки пропълзяха по гърба ѝ. Беше безсилна срещу атаката на чувствата. Впрочем, това вече като че ли не я притесняваше.

Устата му докосна устните ѝ, които бяха жадни за целувките му.

Бавно издърпа завивката, обсипвайки шията и рамената ѝ с целувки. Прегърна го с въздишка. Мелвин се нахвърли като див звяр, когато усети готовността ѝ. Разкъса тънката ѝ нощничка.

— Ти си развратник, Мелвин Дъглъс!

— Косите ти, лицето ти, тялото... направиха от мен влюбен глупак. Ти малка вещице!

— Надявам се, че не обичаш само тялото ми. Освен него имам и здрав разум, а и непрекъснато си мисля за някакъв си Мелвин Дъглъс!

— Дано не е с лошо.

Стана, за да свали дрехите си. Гол се мушна при нея под завивката и започна да гали гърдите ѝ, докато зърната ѝ настръхнаха от възбуда.

— Виждаш ли, на гърдите ти им харесва да ги докосвам...

Не му се противопостави, а се отдаде на чувствата си.

Устните му внимателно следваха линията на бедрата ѝ. Докосваха ги ефирно от вътрешната страна, докато те сами и с готовност се разтвориха.

— Скъпа, искам завинаги да останеш при мен. Не мога повече да си представя живота без теб.

— Тихо. Не говори... — нетърпеливо го притегли към себе си Ан. — Нека да се любим.

Не чака дълго да го моли. Ръцете и устните му отново я загалиха мъчително сладко. Възбудата ѝ нарастваше неимоверно. Инстинктивно отговаряше на ласките, все повече разпалвайки страстта му.

Вулканично проникна в нея. Тя се виеше диво под него, сякаш искаше да го погълне. Тласъците му, отначало бавни, ставаха по-бързи и Ан извика от удоволствие и възторг.

Мелвин се претърколи по гръб. Ръцете му обхванаха хълбоците ѝ, и тя го възседна. Пое активната роля. Движеше се все по-бясно, докато се увери, че го е победила. Мечтаеше да види капитулацията му. Искеше да е сигурна, че го е обсебила така, както той нея през първата нощ.

Доведе го до върха. После той притихна. Усещаше как тялото му трепери.

Зарови лице в косите ѝ шепнейки:

— Няма да те оставя да ми избягаш!...

Ан дишаше тежко.

— Хубаво ми е да съм с теб. Но моля те не разваляй всичко с думи. Трябва да науча още много неща за теб, преди да си изясня чувствата.

Мелвин се вкамени.

— Значи ли това, че не ми вярваш? Не ме ли обичаш?

— За чувствата не са нужни гръмки слова.

Той се отдръпна, наблюдавайки я внимателно.

— Изглеждаш толкова сладка и гальовна, но се страхувам, че си ужасно упорита.

Ан отрече.

— Не съм. При нормални обстоятелства. За втори път преживявам нещо прекрасно с теб. Но фактът, че си перфектен любовник, не ми стига. И не ти дава право да разполагаш с мен.

— Не искам да разполагам с теб, а да се оженя за теб.

— То е същото.

— Какво имаш против брака? — попита Мелвин.

Досега познаваше само жени, които бяха готови да се омъжат.

— Нищо, ако не вземем под внимание мнението ми, че бракът не е нищо друго, освен опит на двама души да си създават проблеми, които не са имали, когато са били сами.

Мелвин замълча за момент.

— Наистина си старомодна, малка вещице. Но аз ще те убедя, че любовта съществува. Имам време. Толкова години съм чакал жената на моите мечти и сега, когато я намерих, мога да почакам още малко.

— Ще престарееш.

Ако Ан беше искрена пред себе си, трябваше да признае, че мисълта да „чака“ никак не я блазнеше.

— Нищо. Ще се оженим, когато престареем.

VII

Ан си поръча закуска, която би била прекалено богата и за дърварите в канадските гори. Седеше в снекбара на „Мариот“. След четирите яйца на очи със запържена шунка, четирите препечени филии, овесената каша и грейпфрута имаше желание да изяде и едно хлебче с финия мармалад, който хотелът предлагаше на изисканите си гости.

Беше спала по-малко от три часа, но се чувстваше свежа, отпочинала и щастлива.

Помоли келнера да позвъни в стаята на брат й. Беше почти девет и половина. Джими трябваше да побърза, ако искаше в десет да бъде в „Олд Сити Хел“.

— Съжалявам, госпожице Бакстър, но брат ви не се обажда.

— Сигурно още спи. Аз лично ще го събудя. Много ви благодаря.

Не се ядоса. Странно, какво успокояващо въздействие оказва любовта! В Маями, ако изобщо закусеше, закусваше само с препечена филия.

Беше успяла да отпрати в сутрешния здрач Мелвин в стаята му. Не искаше да рискува Джими да ги свари. Не бе необходимо да знае всичко. И без това твърде много му беше известно!

В десет без петнадесет се качи на деветия етаж. Силно почука на вратата на брат си. Не последва реакция. Нямахме никой.

— Мистър Бакстър излезе преди половин час — осведоми я една камериерка.

Изведнъж доброто й настроение се помрачи от лоши предчувствия. Познаваше Джими! След като е станал толкова рано, значи имаше някаква причина. А едва ли можеше да става дума за работа.

„Покерът!“ Сети се какво й беше разказал в полунощ. Беше се уговорил с Мелвин да играят покер. Не беше издал обаче мястото и времето.

— Почакайте вие двамата! Само да ви намеря!

Но сега не разполагаше с време да играе ролята на бавачка на двама възрастни мъже. Трябваше да отвори щанда си. Независимо какви приключения ѝ предлагаше Филадельфия, бе дошла тук, за да покаже колекцията си и това беше основното ѝ задължение.

— Къде е Джими? Не сте ли го взела?

Синтия гледаше Ан с упрек, като че ли тя бе отговорна за брат си.

— Както виждате, не! Не съм му пазач.

— Означава ли това, че не знаете къде е?

— Точно така! Всъщност, надявах се да го срещна тук.

Ан вдигна ролетките, които осигуряваха защитата през нощта. Синтия не ѝ беше симпатична. А днес тя бе с особено фрапиращо облекло — тесен гащеризон на тигрови петна и обувки с прекалено високи токчета. Забеляза искриците в очите ѝ и реши, че за Джими ще е по-добре да играе покер, отколкото да бъде близо до тази жена.

Отново прегледа декорацията на щанда си. Всичко беше наред. През следващите няколко часа получи две малки поръчки. Надяваше се да спази и техния срок. Но от друга страна се страхуваше да не настъпи хаос. „Ами ако не успея?!“

Седеше замислена на бюрото, когато Сю Паркинсън връхлетя с развети коси.

— Здравей, Ан. Мелвин тук ли е?

— Не. А трябваше ли да е?

Сю остана изненадана.

Изглежда тази сутрин всеки търсеше някого. И всеки си мислеше, че Ан е виновна за изчезването му.

— Надявах се. Бяхме се уговорили за единадесет. А вече е дванадесет. Ако не е при вас, къде би могъл да е?

Ан сбърчи чело.

— Сю, не бих искала да оспорвам, че брат ви е наблизо. Но мисля, че вие го познавате по-добре от мен, що се отнася до навиците му. Не ми е известно какво прави Мелвин, когато не е в леглото ми.

Нямаше причина да крие от сестра му. От една страна, защото ѝ беше симпатична, от друга — беше сигурна, че Сю е посветена в тайните му. А и знаеше, че от три дни той живее в „Мариот“, а не в жилището си.

— Права сте, но трябва да го намеря. Поканени сме на обяд у Маклер, от когото ще купуваме къщата, в която се намира магазинът и в която Мелвин живее.

— Потърсихте ли го там?

— Откакто се е запознал с вас живее в „Мариот“. Какво ще прави в жилището си?

Изведнъж Ан се сети.

— Покерът! Предполагам, че братята ни са там и играят покер.

Сю не можеше да повярва.

— Мелвин и покер! Невъзможно! Той е бизнесмен и никога не би рискувал и цент.

— Преди да се срещне с Джими, може би. Но моят брат е в състояние да запази всеки.

— Да отидем да проверим! Ще дойдете ли, Ан? Заедно ще сме по-силни.

— Няма проблеми. Ще затворя щанда. И без това не ми е възможно да изпълнявам повече поръчки.

— Никаква следа от чувство за дълг — измърмори Синтия след двете жени.

Завиждаше им. С удоволствие би се присъединила към тях. Защото мъжете, по чиито следи Ан и Сю тръгнаха, я интересуваха. Джими, защото беше мил и приказлив мъжага. Мелвин, защото имаше пари. Много пари. А тя имаше слабост към мъже с пари.

Мелвин хвърли картите на масата. Този тур загуби. С Джими седяха на масата във всекидневната. Бяха се усамотили, за да играят необезпокоявани. Залагаха се много пари — четири хиляди долара.

Първите два тура Мелвин спечели, защото Джими все още се въздържаше. Като всеки изпечен покерджия, който не играе „прекалено“ почтено, той искаше да приспи вниманието му. Не се притесняваше, че беше загубил двеста долара. Какво са двеста долара? Щеше да се погрижи да си ги върне.

— Продължавай — Джими си запази нова цигара. — Да кажем двеста.

— Съгласен съм.

Очите на Джими светнаха при вида на купчината пари. Ако джакпотът му принадлежеше би могъл да се отърве поне за осем седмици от опеката на Ан. Отпуска на Малдивите — за това си мечтаеше. Може би със Синтия...

— Удвоявам.

— Сигурен ли си?

Мелвин стана сериозен. Не би оставил този младок да затъне и да проиграе парите на сестра си. Добре знаеше, че Джими не печели добре.

От друга страна той го беше предизвикал на тази игра и би трябвало да му натрие носа. Загрижено наблюдаваше растящата купчина и обмисляше, откъде „противникът му“ е взел парите, които така безразсъдно залагаше.

Джими остана твърд.

— Сигурен съм. Играем за дванадесет хиляди долара.

„Само този тур и ще бъда свободен човек.“

— На твоя отговорност.

Мелвин сложи още триста долара. Джими го последва. Изражението на лицето му беше каменно. В средата на кръглата маса лежаха дванадесет хилядарки.

— На твое място бих престанал с уискито. По-добре се концентрирай върху играта. Става въпрос за много пари — предупреди го Мелвин, след като видя, че е преполовил бутилката.

Джими пренебрегна съвета му. Това беше големият му шанс. Ако действително умееше нещо, то беше да играе покер. В полулегналите игрални зали в Маями беше научил всички трикове, с чиято помощ щеше да се домогне до част от състоянието на Мелвин.

Неслучайно държеше в ръката си три аса. Четвъртият се мъдреше в маншета на ръкава му. По-точно петия. Никога не играеше с големи суми без допълнителния ас.

— Сваляме! — подкани той противника си.

Не можеше да повярва на очите си, когато Мелвин показа четири попа и един ас.

Естествено четвъртият ас в ръкава му съвсем не можеше да му помогне, защото и най-големият тъпак знаеше, че всяко тесе карти има само четири аса. Четири, а не пет!

— Джими, наистина страшно съжалявам, но джакпотът е за мен, ако нямаш нищо против.

Мелвин с големи усилия потисна усмивката си. Фалшивата карта се беше подала наполовина от ръкава на Джими, но не му го каза. Дожаля му за него. Изглеждаше отчаян. Не можеше да откъсне поглед от картите, които го обричаха на провал.

Успя да запази спокойствие.

— Този път май загубих — каза Джими и напълни чашата си догоре. — Надявам се да се съгласиш на реванш. Тогава ще ти взема всичко.

Наближаваше обед, а Джими не беше закусвал. Количеството уиски, което погълна, би свалило и вол. Гледаше втрещено. После с въздишка се отпусна на стола.

Мелвин го хвана за рамената и го сложи върху черното кожено канапе. После донесе и възглавница.

— Бедното момче! — рече съчувствено. — Може би днес научи, че трябва да си малко по-предпазлив, когато искаш да прилагаш номера.

Увери се, че Джими спи, взе си душ и си легна. Най-последно искаше да набави съня, от който се беше лишил тези нощи.

По пътя Сю ѝ разказа някои новости. И тъй като те всички по някакъв начин бяха свързани с Мелвин, Ан слушаше внимателно. Решиха да си говорят на „ти“.

Най-интересни беше последната забележка.

— Откакто Мелвин те познава много се промени. Хвърчи из облаците. Разбираш ли, мечтае за бъдеще с теб. Явно съвсем е забравил, че е собственик на фирма. От деня, в който пристигна във Филадельфия не те изпуска от очи. Занимава се със странични неща. Прави се, че много разбира от мода. Сама знаеш каква поръчка ти даде.

Ан мълчеше замислена. „Само услуга ли искаше да ми направи с големия договор? Нима Джими се е измъкнал, за да го уведоми, че малкото ми предприятие в Маями е още в началото си и има ограничени възможности? Не биваше да му доверявам такива неща.“

— Съжалявам ако брат ти си прави планове, които могат да съществуват само в неговите представи.

Сю я погледна с леко учудване.

— Как така? Той нищо ли не означава за теб? Ако те чуе светът му ще се срине. За първи път е истински влюбен и то в теб! И доколкото съм информирана, на чувствата му се отговаря с чувства.

Разбира се, че обичаше Мелвин. Но не ѝ беше приятно да нахлуе в живота ѝ и да планира бъдещето, като че ли това е най-обикновеното нещо на света.

Нямаше желание да говори по този въпрос. Бързо смени темата.

— Не бих искала да изпълнявам поръчката му, ако моделите ми не му харесват. Не е необходимо да играе ролята на покровител. И ако аз не успея да се оправя с бизнеса си, ще приключа. Но това си е моя грижа.

Сю виждаше нещата по друг начин.

— Мелвин има твърде много пари. И е мило момче. Ако е решил да ни облагодетелства с парите си — какво лошо има?

— Лошо? Нищо! Но аз не се продавам. Не и на тази цена. Освен това съм се наситила да бавя мъже, които не могат да пораснат. Джими ми стига! Мелвин неслучайно се разбира толкова добре с малкото ми братче. Всъщност той въобще не взема живота на сериозно.

Беше се разпалила и говореше остро. Но вътре в себе си чувстваше, че с удоволствие би чула още веднъж, че Мелвин я обича.

Стояха пред номер 119 на „Райтенхаус Скуеър“. Сю сочеше елегантно обзаведено магазинче в приземния етаж на старата къща, която беше реставрирана.

— Магазинът ми. Купен и обзаведен от брат ми. Хубав е, нали? — попита тя гордо.

— Много.

Млада жена, вероятно представител на Сю, им мятеше с ръка.

— А там горе, живее Мелвин, нали?

Ан посочи етажа над бутика.

— Да. Сега ще видиш. Да влезем без предупреждение. Съгласна ли си? Ще се ококорят.

Изкачиха се по мраморни стъпала. Сю извади връзката с ключове от чантата си.

— Дал ми е ключ за апартамента си, за да поливам цветята му, когато е на път. А той пътува често.

Ан беше смаяна. Джими никога не би ѝ разрешил свободен достъп до жилището си. Би могла да го изненада в деликатна ситуация.

Влязоха в голям коридор. Ан се оглеждаше любопитно.

— Великолепно.

Това не беше просто коридор, а по-скоро огромно фоайе, от което се влизаше в шест стаи. Явно Мелвин не страдаше от липса на жилищна площ.

Сю отвори двойната врата, водеща към всекидневната. Едва прекрачила прага извика ужасена:

— Е, това на нищо не прилича!

Стаята беше пълна с цигарен дим и вонеше ужасно. На масата бяха разпилени карти, а по средата имаше две чаши и купчина пари.

— Боже Господи, сънувам ли? — не можеше да повярва на очите си Ан. — Тук са поне, десет хиляди долара!

Пепелникът преливаше от фасове, скъсани салфетки и остатъци от ядене в чиниите свидетелстваха, че мъжете между другото са хапнали.

Ан поклати глава. Изглеждаше като в долнопробните игрални салони на Маями, които официално не съществуваха, но за които всички знаеха и преди всичко Джими.

Взе листа, върху който бяха написани разни числа и преbledня.

— Сю! Тук черно на бяло е написано, че братчето ми е загубило шест хиляди долара. Шест бона! За тях ще трябва да работи прекалено дълго. Знаеш ли, какво означава това? Твоят „непорочен“ брат е разорил Джими. Унищожил го е! Би предпочела да вие. Не можеше да е истина! Какво ѝ беше разказвала Сю допреди няколко минути? Че Мелвин е добър и великодушен човек, който се опитва да помогне на всеки, когото обича. „Напротив! Мелвин Дъгълс си е един най-обикновен измамник.“ Предчувстваше го.

Сю първа откри спящия Джими. Викна на Ан и тя веднага се спусна към канапето. Силно разтърси брат си. Но той не реагираше. Просто продължаваше да си спи. Нищо чудно! Според навиците си трябва да е изпил поне бутилка уиски.

— Джими, събуди се! Искам да знам, какво означава всичко това. Наистина ли си проиграл шест хиляди долара? Много добре знам, че

не можеш да спестиш и цент от заплатата си. Откъде взе парите?

Джими измърмори нещо неразбираемо. Посегна към възглавницата и зарови лицето си.

Побесняла, Ан отново му я измъкна.

— Няма нужда да се криеш. Жалък играч! Хлапак такъв! Никога няма да пораснеш!

— Почакай, Ан — чу неочаквано зад гърба си.

Обърна се и видя Мелвин, застанал на вратата по слипове. Косата му беше разрошена, а гласът му звучеше сънено.

— Остани брат си на мира. Всеки трябва да направи грешка, преди да стане мъж.

Явно не беше се смутил от внезапната им поява. Напротив, като че ли се радваше.

— Елате в кабинета ми. Гледката е по-добра. Каня ви на шампанско и хайвер.

— Шампанско и хайвер... Знаех си! Ти си луд. Може би ще успея да разбудя брат си и да го измъкна от този бардак. Но първо искам да се убедя, вярно ли е написаното на листа. Джими наистина ли е загубил шест хиляди долара?

— Разбира се. Но какво са шест хиляди?

Мелвин махна пренебрежително с ръка.

— За Джими са прекалено много! А и за мен. За разлика от теб, ние не сме милионери! И ти го знаеш. Въпреки това си позволил на Джими да заложи толкова пари.

Не беше на себе си — побесняла, разочарована и наранена.

— Съжалявам. Искях само да дам на брат ти малък урок. Опитваше се да ме изиграе, а аз не понасям такива неща. Парите на масата са поравно мои и на Джими. Никой нищо не е спечелил нито загубил.

— Мога да чета! Самият ти си написал, че брат ми е проиграл шест хиляди долара. Значи парите са твои. А ти можеш да си приказваш каквото си щещ. Ще ти ги изплатя, ако трябва да работя и като чистачка.

— Изглеждаш прекрасно, когато си ядосана.

Ан се огледа за предмет, който можеше да запрати по него. Но всичко, което виждаше беше прекалено тежко и скъпо. Пепелниците,

вазите и малките скулптори говореха както за добрия му вкус, така и за състоянието на сметката му.

— Облечи се най-последно. Явно ти прави удоволствие да се разхождаш гол.

— Не знаех, че това те притеснява. Имам съвсем други впечатления — отговори Мелвин с изкусителна усмивка и направи крачка към нея.

— Стой далеко от мен, иначе...

Ан се обърка, защото гледката на голото му тяло събуди сладки, възбуждащи спомени.

— Любима, бъди разумна. Нищо лошо не се е случило. Аз и Джими се забавлявахме няколко часа. Ще си получи сумата обратно и нещата се уреждат. Забавлявахме се царски. Защо се държиш така, като че ли свършва светът, когато двама мъже се повеселят по мъжки?

— Постоянно чувам „мъже“! — каза тя с презрение. — Но моето разбиране за мъжете е съвсем различно от твоето. За мен те са възрастни хора, а не безотговорни хлапета. Не играчи, не пиячи и съвсем не влюбени в тялото си типове, които се разхождат полуголи.

Дълбоко си пое въздух. Беше съвсем побесняла. Вече не се сещаше как да го обиди.

Като капак на всичко Сю, която до момента се въздържаше да се включи в дискусията, започна да хихика.

— Виждаш ли, Мелвин, предупреждавах те. Трябваше да ме послушаш! Казах ти, че Ан е по-различна от жените, които си познавал преди. Тя е всичко друго, но не и хубава глупачка. Ако наистина искаш да я задържиш, ще трябва да положиш много усилия.

— Двама срещу един! Не е честно!

— Вие също сте двама. Сам си си виновен, че Джими е извън строя.

Джими проспа тази сцена с блажена усмивка.

— Боже Господи! Вече е ужасно късно! — извика Сю внезапно. — Трябва веднага да тръгвам. Време е да взема Лизи от детската градина.

— Няма да ме изоставиш в този бардак с двама „мъжаги“, нали?

— Налага се, Ан. Лизи много ще се сърди, ако не съм точна. Ще се видим по-късно — добави тя, преди да отвори вратата и да излезе.

От една страна Ан не искаше да си тръгне без брат си, от друга не знаеше как да го събуди. Изобщо вече нищо не знаеше. Мозъкът ѝ отказваше да работи.

— Ан! Обичам те. Прости ми ако съм направил нещо, което те е наранило. Няма да се повтори. Вярваш ли ми?

Мелвин се приближаваше спокойно към нея, а тя отстъпваше, докато се прилепи до стената.

— Защо трябва да вярвам на лъжец? Досега само си ме лъгал!

— Никога не съм те лъгал. Някои неща, които хубавата ти главичка изфантазира, не съм си ги изтълкувал правилно. На твое място не бих хвърлял камъни, защото можеш да счупиш стъклената си къщичка. Кой ме остави да си мисля, че е жена на Джими? За секунди се влюбих в теб. Мисля, че няма защо да се упрекваме взаимно.

Ан все по-ясно осъзнаваше, че е попаднала в капан. Той препречваше пътя ѝ и беше прекалено близо до нея, за да остане спокойна. „Ужасно е да обичаш някого толкова много!“ Но не искаше да се предава.

— Остави ме намира!

— Защо? Знаеш, че съм луд по теб!

— Не е достатъчно. А сега искам да си вървя. Ако трябва и без Джими. Така или иначе, не ми е от голяма полза. Налага се да отворя щанда си.

Мелвин направи последен опит.

— Любима, остави това изложение. Получи достатъчно поръчки.

— Благодарение на твоето великодушие, да. Но да не си мислиш, че цял живот ще съм ти задължена?

Лицето му се промени. Мелвин отстъпи крачка назад. Ан забеляза, че го е засегнала.

— Не знаех, че можеш да обидиш някого, като купуваш колекцията му. Искях да помогна на Сю. Моделите ти толкова ѝ харесаха, но тя не можеше да си го позволи. И затова аз ги купих. Какво лошо има?

— Че си мислиш, че можеш всичко да уредиш с парите си — отвърна бързо тя.

Не беше убедена дали е права с предположението си. Може би и той правеше всичко заради сестра си, както тя самата заради Джими.

Но сега не му беше времето за догадки. Ако наистина я обичаше, щеше да я потърси в Маями. И изведнъж реши да закрие щанда си и да се върне. Можеше да остави съобщение на Джими. Не си струваше да работи повече. Утре бе последният ден на изложението, пък и нямаше нужда от повече поръчки!

— Тръгвам! — изблъска го настрана.

За секунда докосна рамото му и усети топлината на кожата му. За малко да отхвърли решението си. Но после видя блясъка в очите му и разбра, че ако не си тръгне веднага, окончателно ще загуби.

— Довиждане! Може би пак ще се срещнем.

Мина покрай него. Пренебрегна умоляващия му поглед и отблъсна ръката му, когато се опита да я задържи. С разтуптяно сърце и разтреперани крака премина по коридора. Ръката ѝ беше на бравата, когато чу гласа му:

— Кълна ти се, че ще те имам! Дори ако трябва да склуча съюз с дяволите!

— Опитай по-добре с ангелите. Но те може би не искат да имат нищо общо с теб...

VIII

— Мона, аз съм! Можеш ли да ме вземеш?

— Не мислиш ли, че пътуването ще бъде прекалено дълго? Да не си загубила билета си?

— Не.

— А защо не се върнеш със самолета? Ако сега тръгна за Филадельфия ще загубя един работен ден и половин нощ.

— Но аз съм в Маями, глупаче!

— Къде си? Нали изложението не е свършило?

Мона вече нищо не разбираше.

— По-късно ще ти обясня. Сега ела на летището. Искам да те видя, колкото се може по-скоро.

— Ще побързам. След половин час съм при теб.

Спази обещанието си. Още като я зърна разбра, че във Филадельфия се е случило нещо.

— Как изглеждаш само!

За трите дена, през които не се бяха виждали, Ан бе отслабнала доста. Беше бледа и имаше сенки под очите.

— Как? Както винаги!

Изтощена се отпусна на седалката в колата си, която приятелката ѝ беше взела, за да я посрещне. Мона беше отличен шофьор.

— Изглеждаш така, като че ли не си спала цяла седмица. За щастие, не си съвсем съсипана.

Ан изобщо не ѝ харесваше.

По пътя за Маями Спрингс я попита между другото:

— Къде остави Джими? Да не си го продала заедно с колекцията?

Но Ан нямаше настроение за шеги.

— Предполагам, че стои на щанда и флиртува с ужасната Синтия Уингър. А може би проиграва остатъка от парите ми.

— Коя е Синтия Уингър? И как така Джими ще проиграва парите ти? Нали достатъчно добре му обясни, че го вземаш само за

помощник.

Опитваше се да подреди нещата. Ако Ан ѝ разкажеше всичко, поред, може би щеше да схване какво е положението.

Ан се облегна и уморено затвори очи.

— Синтия Уинтър е моделиер. Щандът ѝ беше до моя. Джими е лудо влюбен в нея, въпреки че тя е доста възрастна за него. А парите проигра с Мелвин. Загуби шест хиляди долара. Разбираш ли, Джими е заел пари от банковата ми сметка.

— Заел? На това заем ли му викаш? — ядоса се Мона и импулсивно натисна газта.

— Намали! Не мога да си позволя да плащам и твоите глоби. Вероятно ще трябва да затворя магазина. И тогава ще бъдем безработни.

— Защо? Не съм стояла със скръстени ръце! Намерих мексикански шивачки. Съвсем законно. Не можеш да си представиш колко са благодарни, че им даваме работа. Започнахме да кроим моделите. Ще успеем навреме да изпълним поръчката. Какво ще кажеш? Не работя ли усърдно?

— Прекалено усърдно! Но няма да мога да платя на мексиканския ти екипаж. Няма да мога да заплатя дори платовете. Страхувам се, че сметката ми е в безнадеждно състояние. Не можеш да си представиш, какво ми струваше Филадельфия. А и шест хиляди долара за дълговете на Джими... Ах, Мона, страхувам се, че това е краят...

— Не, не е възможно. Тъкмо станахме солидно предприятие. А дълговете на Джими не те засягат.

— Засягат ме, защото дължи пари на Мелвин Дъгълс.

— Това не беше ли мъжът, който се е представил отлично в леглото?

— Да. Освен това е мъжът, който ме побърка. Мошеник, лъжец, играч...

— Много интересно. Не мога да си спомня друг път да си се ядосвала при раздяла с любовник.

На Мона ѝ стана смешно. Беше разбрала много повече, отколкото ѝ бе казано.

Ан нямаше време да се прибере и преоблече. Седна пред счетоводните книги, за да направи баланс. Наистина отвратителен баланс! Беше с десет хиляди долара в плюс, преди да ѝ хрумне мисълта да покаже колекцията си във Филадельфия. След сметката от вечерята в „Мариот“ и заплащането на стаите тази сума значително беше намаляла. А като се приспаднаха и шестте хиляди долара, направо се стопяваше. Имаше и много неизплатени дългове. Ако решише да изпълни голямата поръчка, трябваше да достави много плат, да плати на мексиканките и естествено на Мона, Джими и двете шивачки. Това правеше по триста и четиридесет долара на ден.

— По дяволите! Що за бизнесмен съм? — изруга тя, отчаяна от себе си.

Знаеше какво означава балансът: ако не искаше да върне поръчката на Мелвин, спешно се нуждаеше от банков кредит. И то толкова голям, че се съмняваше да го получи. Ан Бакстър нямаше име в средата на бизнесмените.

— Трябва да опитаме. Имаме какво да заложим.

Мона, която седеше срещу приятелката си, и добре схвана положението се опита да я насърчи.

— Какво? — попита Ан горчиво. — Десетгодишна спортна кола, която всеки момент ще се разпадне, оборудване за магазин, което не струва повече от две хиляди долара, две употребявани шевни машини и жилищно обзавеждане. Ще стигне за кредит от петстотин долара.

— Да опитаме. Банките печелят от кредит.

— Но не и когато няма да си върнат парите.

Не се опита да скрие отчаянието си. Но си даваше вид, че целият ѝ проблем е единствено мизерното ѝ финансово състояние. А другото ѝ тежеше много повече. Напусна Филадельфия, а с нея и Мелвин. За първи път в живота си срещна мъж, който не я отегчаваше, а напротив... — и точно тогава се оказа, че той е безнадежден случай.

— Ан! Проблемите са за това, за да ги преодоляваме. Държиш се така, като че ли животът ти вече няма смисъл.

Ан гледаше замислено.

— Така е, Мона! В момента седя пред голяма купчина парчета. Парчета от много строшени неща.

— Значи не се тревожиш само за баланса? Така и подозирах! Мислиш за Мелвин, нали? Вече копнееш за него, макар че само от

няколко часа си тук?

— Естествено, че го желая. И ти на мое място щеше да правиш същото.

— А защо не му се обадиш? Защо не му кажеш, че си болна от любов? Защо смяташ за поражение да признаеш, че обичаш мъж?

— Защото не искам да имам нищо общо с него. Защото Мелвин е мъртъв за мен! Защото никой не може да обича мъж като него.

Мона поклати глава и ѝ хвърли критичен поглед.

— Първо — не можеш да нямаш нищо общо с него, след като ти е бизнеспартньор. И то най-важният. Второ — според мен, той не е умрял, а е жив. И трето, скъпа Ан, има ситуации, в които трябва да се забравя гордостта. Ти загуби. Обичаш този мъж. Бъди честна поне към себе си. Нали не искаш да прекараш остатъка от живота си като нещастна жена?

Сълзи замъглиха погледа на Ан. Обърна глава, за да не ги забележи Мона.

— Заблуждаваш се. — Гласът ѝ звучеше несигурно. — Вече не го обичам. Може би някога съм го обичала, но всичко е свършено.

— Добре. След като си забравила Мелвин и любовта завинаги, можем да преминем към дневния ред. Нищо не може да ни попречи, той да не е успешен. Моят любовен живот е наред, а ти никога няма да имаш такъв...

— Изваждаш ми и последния нерв, Мона. Престани да ми правиш намеци. Да не мислиш, че ми е приятно.

Ан вече не можеше да сдържа сълзите си.

— Наплачи се. Ще ти олекне. Сама ще се увериш, че после светът ще ти изглежда по-хубав.

Наведе се над масата и притисна ръката ѝ.

— Много е глупаво да плачеш за мъж — каза Ан, след като се овладя. — Никой мъж не го заслужава.

Мона стана и отиде до телефона.

— За малко да забравя. Още докато беше на път някакъв си господин Дъгълс се обади. Каза да те поздравя и да ти поръчам...

— Е, не ме изнервяй, по дяволите! Какво каза мошеникът?

Лошото ѝ настроение се изпари.

Мона се правеше, че не може да разчете собствения си почерк. После прочете силно и ясно:

— „Обажда се господин Дъгълс от Филадельфия. Четиринадесет часа и десет минути. Поздравете госпожица Бакстър. Предайте ѝ, че я обича и че ще я има. Поръчката ще заплати предварително. От опит знае, че това е съвсем нормално. Още веднъж поздрави на госпожица Бакстър и моля ви кажете ѝ пак, че я обичам.“

— Дай го — Ан издърпа листа от ръцете ѝ. — Измисляш си. Тук пише, че си звънила в бюро по труда и са ти предложили осем мексикански шивачки.

Мона обърна листа. На другата страна дума по дума стоеше текстът, който беше прочела.

— Заклеваш ли се, че не си си го измислила?

— Заклевам се в работата си в ателието на Ан. А тя е всичко — изрецитира Мона с невинно изражение. — И още нещо: на твое място бих задържала на всяка цена този мъж. Само гласът му... не бих се оставила да ме моли втори път.

— Ти си имаш Майкъл. Да не си посмяла да покажеш и най-малък интерес към Мелвин.

— Притеснявам ли те? Странно е за жена, която преди няколко секунди твърдеше, че не я интересува.

— Това беше преди няколко секунди — намигна ѝ Ан и се засмя.

— Мразя всички банкери! Давай парите си ако ги имаш в наличност! Но когато те трябва да ти дадат...

Ан се връщаше от най-голямата банка в Маями. Единственото, което получи, беше уверение за малък кредит от две хиляди долара.

— Те се подиграват с мен! За две хиляди долара не си струва да се унижавам пред никоя банка.

— Точно както си го представях. Трябваше да помолиш Мелвин. Ако заплати част от сметката предварително, всичко ще върви като по вода.

— Не искам да се моля на Мелвин...

Мона изпъшка.

— Пак ли започваш? Мислех, че вчера приключихме по въпроса. И не ми излизай с номера, че вчера не е днес.

— Така е.

Прекара безсънна нощ. Много беше мислила. И сега беше отново там, където вчера прекратиха разговора.

Намираще се в безизходица. Не можеше да се примири с факта, че беше в това положение, точно защото не допускаше единствения изход. Все още вярваше, че Мелвин иска да я купи, да я направи зависима. През последната нощ безброй пъти се опита да се убеди, че Мелвин е неблагоприятен и мошеник.

— Нямам настроение да правя задълбочен анализ на любовта и на специалното си състояние. Единственото, което сега ме интересува е как да намеря пари, за да запазя плода на моя живот.

Мона я гледаше смаяна.

— „Плодът на живота ти“... Някой чувал ли е такова нещо? Двадесет и седемгодишна жена стои и ми говори за „плода на живота си“. И при това забравя, че в живота има други върхове, освен кроячната маса, шевната машина и бутика.

— Грижи се за себе си.

— С удоволствие. С теб вече не може да се говори разумно. Отивам да обядвам. Искан да те поканя, но по стечение на обстоятелствата хотдогът ще ми е по-приятна компания от теб.

Мона излезе. Ан се отдаде на самосъжалението. Размишляваше върху несправедливостта в света, в който не беше възможно простите проблеми да имат прости решения. Най-лесното би било Мелвин да се появи на вратата и да я убеди, че е достоен за любовта ѝ. Вместо това той си стои във Филадельфия и прави милиони с компютрите си. А може би играе с Джими? Или седи със Синтия Уинтър в бара на „Мариот“. Напълно в негов стил!

IX

Беше горещ ден. Мона остави вратата отворена и изтича до закусвалнята отсреща да си купи хотдог и салата. Седна на една маса до прозореца, наблюдавайки ателието.

Любопитно протегна шия, когато пред магазина спря такси. Видя как Джими слиза от колата и заобикаля, за да отвори другата врата. Леко се поклони и изчака докато един висок, строен мъж слезе от колата. Беше облечен много елегантно и държеше в ръка огромен букет тъмно червени рози.

Развълнувана хвърли няколко долара върху масата и бързо стана. За нищо на света не искаше да изпусне представлението.

Изчака един момент и видя как Джими отваря багажника и изважда голям пакет. После го внесе в магазина.

Дойде точно навреме да чуе вика на Ан. Тя стоеше зад бюрото си. Дългите ѝ стройни крака бяха вдигнати върху плота. Вероятно беше много изтощена.

В момента, в който Мона влезе, непознатият тъкмо връхлиташе върху приятелката ѝ с букета в ръце.

— За теб са. За жената, която плени сърцето ми!

Ан не можеше да преглътне.

— Не си дошъл до Маями, само за да ми подариш цветя, нали?

Мона забеляза, че „играта“ продължава. Но този път беше предпазлива. Твърде добре познаваше изражението върху лицето на Ан. А както изглеждаше то бе познато и на Мелвин. Но за разлика от Мона той не се впечатли особено.

— Едно сърце не може да бъде спечелено само с букет рози. А и не бях сигурен дали ще е добре за Джими да се появи самичък пред очите ти. Та затова го придружавам.

— Я виж ти, дошъл е брат ми! Джими Бакстър ни удостоява с посещението си. И може би още си мисли, че работи тук?

Джими предпазливо пристъпи.

Мелвин се приближи към Ан, която не беше се помръднала от момента, в който влязоха. Без коментар сложи розите върху загорелите ѝ крака.

— Благодаря. А какво е това вътре? — посочи пакета, който стоеше до брат ѝ.

Мелвин направи галантен поклон.

— Многоуважаеми дами и господа! Ще станете свидетели на невероятната сензация, как от една обикновена кутия се появява чудото. Моят асистент ще я отвори. Ще бъдете смаяни, дами и господа...

Мона се засмя доволно. Мелвин не беше просто мъж. Изглеждаше блестящо, имаше страхотна фигура, а шоуто, което правеше, доказваше, че притежава фантазия и чувство за хумор. Можеше да си представи какъв любовник е. Почти завиждаше на Ан за тази „плячка“. Мъже като него се срещаха по-рядко и от падащите звезди.

— Скоро ли ще приключиш с този цирк? — подхвърли Ан, докато Джими непохватно се опитваше да отвори пакета.

Най-сетне той разкъса страничните стени. Беше персонален компютър с принтер.

Ан не можа да прикрие изненадата си, въпреки че реагира колкото се може по-спокойно.

— Фантастичен подарък — рече тя иронично. — И съвсем нетипичен за компютърен специалист, който иска да убеди една жена, че я обича.

— Моят асистент ще свърже компютъра и ще ви покажем, какъв незаменим помощник е той във всички области на живота.

Джими беше смутен. Опитваше се да подражава на Мелвин, но с мъка уцели контакта. Междувременно Мелвин забеляза Мона. Взе един стол, сложи го до Ан и ѝ предложи да седне. Отново се обърна към компютъра.

— Дами и господа, моля за внимание. Не шумете.

Натисна няколко копчета. На тъмния екран се появи надпис.

Ан и Мона наистина бяха напрегнати. Мина известно време докато разчетат написаното.

— Но това е банковата ми сметка — установи Ан. — Точно до цент показва катастрофата, която вчера предвидих.

— Търпение, дами и господа. Това не е краят.

Натисна още няколко клавиша и принтерът заработи. Надписът от екрана беше напечатан върху лист.

От другата страна се появи първо „шест хиляди долара — внесени“. Отдолу следваше: „От Джими Бакстър. Връщане на заем.“ После излязоха още дванадесет долара. „Лихви от тридневен заем.“

Ан се засмя.

— Вие сте невъзможни! А теб, Джими, наистина трябва да те изхвърля. Как можеш да издаваш на чужди хора фирмени тайни?

Джими замълча и Мелвин отговори вместо него.

— Спокойно! Компютърът е много чувствително същество. Мое дело е и има моите качества.

На сметката ѝ се появиха 212 000 долара и 72 цента. „Основание: Частичка предплата на поръчката на Мелвин Дъгълс, Филадельфия.“ Отдолу в скоби: „Дължим остатък: 180 000 долара, да се внесат четиринадесет дена след доставката.“

Ан тежко въздъхна. Толкова ли много щеше да спечели? Не беше се замисляла.

Мелвин ѝ показва чек от 212 000,72 долара.

— Как ги изчисли тези 72 цента?

— Не знам! Трябва да попитаме „Джони“!

— Кой е Джони? Нямам възможност да плащам на повече служители.

— Това е „Джони“. Не ти струва нито цент.

Обърна се към персоналния компютър, за да зададе някои данни. На екрана се появи дълга колона от цифри, в чийто край стояха 72 цента.

— „Джони“ никога не греша. Трябва да внимаваш да не му противоречиш. Чувствителен е. Точно като мен — повтори Мелвин.

Ан пак не разбра откъде идват тия 72 цента, но вече ѝ беше все едно. Важното бе, че Мелвин дойде. Не беше пожалил сили да я изненада. Как би могла да му се сърди?

„Стига вече. Трябва да си разменим няколко сериозни думи.“ Нямахше нищо против компютъра, но сега искаше да се посвети на този мъж от плът и кръв, който имаше изгарящ поглед.

— Мелвин, трогната съм. Благодаря ти за розите, за компютъра и за това, че доведе Джими, а сега ми кажи, защо дойде?

— Момент — той привлече вниманието ѝ още веднъж върху „Джони“.

Прочете изписания текст: „Мелвин Дъгълс до Ан Бакстър. Лично.“

Ан седна пред апарата.

„Тук е Ан Бакстър. Моля продължете?“

И върху екрана се появи нов текст.

Джими, Мона и Мелвин стояха зад нея и надничаха любопитно иззад рамената ѝ.

— Махнете се. Не пиша криминален роман. Разговарям с Джони. А той е „особено чувствителен“.

Компютърът отново изписа:

„Мелвин Дъгълс обича Ан Бакстър.“

Неоновият надпис едва се побираше на екрана.

Усмиваше се замечтана. Но компютърът не беше удовлетворен:

„Моля отговорете!“

„Окей!“ — набра Ан.

„Моля продължете! Чакам незабавен отговор!“

Царствена тишина.

Ан много трудно сдържаше усмивката си.

Седеше вгълбена и трескаво мислеше какво да направи.

Пръстите ѝ бавно изписаха: „По дяволите! Ан Бакстър също обича Мелвин Дъгълс.“

— Най-сетне! — извика Мелвин и я прегърна. — Дойде време да си признаеш.

Ан не се предаваше.

— Не говоря с теб. А с Джони. Както сам каза, „той е особено чувствителен“. Сигурно никак не му е приятно да се месят в разговора ни.

— Тогава да си поговорим на друго място. Има ли в Маями хотел от веригата „Мариот“? Там ще се чувствам по-удобно. Много е приятно да седиш в луксозна стая и да си говориш.

Обърна я към себе си и я целуна.

— „Мариот“ е скъп. Имам жилище в Маями. Ако обещаеш да се държиш прилично, ще те поканя на вечеря. Обещавах ли?

Прочете в очите ѝ всичко, което искаше да узнае: радостта, че е дошъл, предчувствието за щастие от това, което и двамата страстно

желаеха.

— Е, да свършваме. Аз и Джими ще изпълним останалите задачи — каза Мона.

Тя разбираше, че Мелвин иска да измъкне приятелката ѝ, преди да се е отказала от решението си.

Тъкмо щяха да излизат, когато компютърът отново заработи.

— Какво още иска? Казах му всичко, което ми беше на душата.

На екрана прочете: „Окей! Кога ще е сватбата?“

— Как да го разбирам? Сега пък ме притискат един мъж и един компютър.

— Отговори му. Знаеш, че бързо се обижда. Ако нещо не му е по вкуса, си отмъщава ужасно. Не можеш да си представиш на какво е способен Джони!

Седна пред клавиатурата и написа: „Датата на сватбата знаят само звездите.“

„Този отговор не е предвиден“ — отговори Джони и червената сигнална лампа светна.

— Война ли ми обявява? — попита тя Мелвин.

— Възможно е! Способен е на всичко.

— На твое място бих посочила някаква дата. Иначе ще се разсърди и ще размеси служебния ти баланс — намеси се Мона.

— Невъзможни сте! Жертва съм на три човешки и едно компютърно чудовище.

После изписа:

„Предложение на Ан Бакстър до Мелвин Дъгълс. Лично. Да отложи разговора за датата на сватбата до утре сутринта. Моля за съгласие.“

Джони забави отговора си. На екрана се появи: „Отговорът не е програмиран.“

Мелвин я дръпна и се залови за работа.

— „Мелвин и Джони приемат предложението ти при едно условие. Мелвин да убеждава Ан, докато тя се съгласи.“

— Съгласна съм — измърмори Ан. — Човек не е в състояние да се пребори с Мелвин Дъгълс и Джони.

Трябваше му доста време да събере дългите си крака в колата на Ан. Облегна се назад и изпитателно започна да я наблюдава.

Тя седеше зад волана и се опитваше да бъде сериозна. Но две бръчици около устата ѝ издаваха прикритата усмивка.

— Как намираш представянето ми?

— Не е лошо за компютърен специалист. Имаш по-добри качества, отколкото предполагах.

Ан го гледаше с ъгълчетата на очите си.

— Искаш да слушаш комплименти ли?

— Всеки мъж обича да слуша комплименти от жената, която обича.

— До преди един час ми харесваше само едно твое качество, което определям като съвършено.

— И кое беше?

— Ти доказва, че си отличен любовник. Всичко друго клонеше към отрицателно.

В последния момент забеляза, че светофарът е червен. Натисна спирачките.

— Мога да карам по-добре от теб.

— Не се съмнявам. Но ако си мислиш, че ще се омъжа за мъж, който е само отличен любовник и шофьор, жестоко се лъжеш.

Мелвин въздъхна. Още не беше му дошло времето. Но не се отчайваше. Сложи ръка на коляното ѝ. Роклята ѝ се беше вдигала доста височко, разкривайки красивите ѝ бедра.

— Не можеш ли да прибереш ръцете си? Разконцентрираш ме — скара му се тя.

Вече бяха избегнали натовареното движение. Права, малко оживена улица водеше в предградията, където се намираще жилището на Ан.

Мелвин не обърна внимание на забележката и нежно милваше гладката ѝ кожа. Като видя, че не се противи, пръстите му се плъзнаха по-нагоре. Усети лекото ѝ потреперване.

— Кога ще пристигнем? — прошепна ѝ.

Ан реши да не му се дава лесно, въпреки че отдавна копнееше да останат сами. Зави по „Цибрингерстрийт“, после обратно по „Хаймвег“ и отново в посока Маями Спрингс.

— Мисля, че изпусна едно отклонение. Вече бяхме тук — извика Мелвин, когато минаха покрай големия супермаркет.

Беше видял и автокиното.

— Искаш ли да ми покажеш пътя до дома?

— Щом не го знаеш ще го направя.

Ласките му ставаха все по-настоятелни и възбудата ѝ растеше.

— Ако продължаваш, ти ще носиш вината за евентуална злополука.

— Карай по най-краткия път към вас. Не си таксиметров шофьор, който иска да одере кожата на туристите. Знаем много добре, че промени посоката. Връщаме се в Маями.

— Да. Защото наруши обещанието си да си примерен.

— Какво непримерно има в това, че се опитвам да докосна малка част от нежната ти кожа?

Пръстите му лакомо се движеха между бедрата ѝ.

— Да не искаш да ме обладаеш в колата посред бял ден?

— Ако това е единствената ми възможност да го направя, защо не.

Натисна спирачките. Наведе се и отвори вратата откъм неговата страна.

— Слизай! Няма да ти позволя да ми се подиграваш!

Но Мелвин не направи нищо подобно. Дръпна я към себе си, прегърна я и започна да целува косите ѝ.

— Познаваш ли Шекспир? — прошепна той.

— Естествено. Учила съм литература. Да не би да имаш желание да ми прочетеш лекция за него?

— Не, просто исках да ти кажа, че сега вече знам, кой женски тип е имал пред очите си добрият, стар Уилям, когато е писал „Укротяване на опърничавата“.

— Браво...

Отдавна беше затворила вратата му и не обръщаше внимание, че колите отзад свиреха. Сгуши се в него и разбра, че опитите му да я укроти имаха видим ефект.

— Мога да обогатя общата ти култура.

Не можа да се сдържи и го целуна.

— Няма ли да се прибираме най-после или ще рискуваме полицаите да ни хванат?

— Тогавя ме пусни! Наистина можеш да подлудиш човека, сладка вещице!

Никога не беше се прибирала за толкова кратко време.

— Значи тук живееш?

Мелвин слезе от колата, заобиколи и ѝ отвори вратата. Не обърна внимание на вялата ѝ съпротива и я притисна плътно до себе си.

— На втория етаж съм. Трябва по най-бързия начин да се качим, иначе се боя, че ще ме съблечеш на улицата.

— Идвай най-сетне, не мога да чакам и секунда повече.

Хвана я за ръка. Хукнаха нагоре, но Мелвин започна да я съблича още по стълбите. Махна коприненото яке и впи устни в загорелите ѝ рамене.

Отключи вратата.

— Обеща ми да бъдеш примерен. Щяхме само да си говорим.

— Къде е спалнята ти? — възбудено ѝ шепнеше той.

— Там, похотливецо...

Х

Ан знаеше какво е глад. Често пъти ѝ се случваше така да се задълбочи в работата си, че да забрави яденето. Нощем, примряла от изтощение, се нахвърляше върху хладилника.

Но че можеше да има такъв „апетит“ за мъжа, когото не бе виждала два дни и две нощи, беше ново за нея. С голямо учудване разбра, че е страшно „гладна“ за Мелвин. А само преди няколко часа го ругаеше по всички правила на изкуството.

Сега топлата му прегръдка я разтапяше, докато се притискаше о него. Усещаше как желанието лека-полека завладява цялото ѝ тяло. Всеки сантиметър от кожата ѝ копнееше да усети допира на силните му ръце.

Мелвин ставаше все по-нетърпелив. Ан най-усърдно се опитваше да го съблече. С треперещи пръсти разкопча копчетата на ризата и зарови лице в косматите му гърди, покривайки ги със страстни целувки. Разтвори колана, а после ципа му. Панталонът все още ѝ пречеше. Плъзгайки длани по стройните му хълбоци, най-сетне го събу. Наслаждаваше се на всяка част от тялото му, до която успяваше да се домогне.

— Само черни копринени слипове ли носиш? — попита го, когато видя белъто му.

— Да. Купих си веднъж, станаха ми и после си купих още. Имаш ли нещо против?

Ан поклати глава.

— По принцип не. Само против този тук.

След което слипът бързо полетя към ъгъла на стаята.

Притворила очи, галеше бедрата и корема му с устни. Мелвин коленичи до нея на килима. Целуваха се дълго и трескаво, устните и езикът на всеки се стремяха да се докоснат.

Мелвин нежно хапеше немирните връхчета на гърдите ѝ. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и го притиснаха до болка. Желанието ѝ растеше непрекъснато, докато в един момент ясно усещаше, че ще

експлодира от възбуда. „Прекрасно е да си желана“ — помисли си. Дланите ѝ потърсиха мъжествеността му и я обхванаха като рядка скъпоценност.

Мелвин за миг затаи дъх и легна на килима. После устните им отново се сляха и целувката им продължи цяла вечност.

Ан отвори очи. Лицето му беше под нейното. Хубаво бе да наблюдаваш това лице: устата, която безкрайно обичаше, спуснатите клепачи с дълги извити мигли. Хубаво ѝ бе да усеща ръцете му, които за миг докосваха слабините ѝ, а след това нежно милваха тялото ѝ.

Отметна глава назад и го прие в утробата си. Мелвин тихо стенеше, изгубил всякаква представа за реалност. Беше сякаш обезумял. Никога досега не бе желал така жена.

— Обичам те! Обичам те! Обичам те!...

Изговаряше думите в такт с движенията, които прерастнаха в стихия. Телата им се вплетоха в едно огнено кълбо...

Малко преди да свърши Ан извика и Мелвин побърза да я догони...

Лежаха запъхтени и изтощени. Не им се щеше да се разделят, защото всеки искаше да усеща другия колкото се може по-близо... и по-дълго.

„Сънувам ли?“ Ан се събуди. Чувстваше се като замаяна. Не, не сънуваше! Беше в обятията на Мелвин и чуваше дълбокото му дишане, усещаше парфюма му.

Все още лежаха на белия килим. Стаята изглеждаше както винаги, докато Ан се беше променила напълно. Вече не беше предишната. Един мъж бе влязъл в живота ѝ и обърнал всичко с главата надолу.

— За какво си мислиш, скъпа? — Хвана лицето ѝ с двете си ръце и я накара да го погледне в очите. — Нали повече няма да създаваш купища проблеми? Вече всичко между нас е ясно, нали? Моля те, Ан, престани да търсиш всевъзможни причини, които да помрачават любовта ни!

Тя мълчаливо поклати глава. Боеше се да отговори, защото не бе сигурна, че може да контролира гласа си.

— Ще ме последваш ли в реалния свят?

— Ако се състои от яйца на очи с шунка, с удоволствие. Или Ан Бакстър не желае да сготви на мъжа, когото обича.

— За теб ще направя изключение.

Стана бързо. Мелвин с възхита я наблюдаваше. Ан бързо се облече, защото не знаеше кога и какво ще му „хрумне“... А беше гладна. След „апетита“ за Мелвин идваше и апетитът за яденето. От дни не беше яла. Кой да ти мисли за ядене, когато я глождеше любовна мъка?

— Ако се сещаш, поканих те на вечеря! Само при условие, че ще се държиш примерно.

— Аз се държах прилично! Как мислиш, какво би се случило ако се държах неприлично.

— Мога да си представя.

Ан влезе в банята. Мелвин я последва. Седна на ръба на ваната, поглъщайки я с поглед.

— Няма мъж в къщата и затова не се забелязват и следи от особени удобства.

Застана под душа и пусна топлата вода.

— Вече имаш мен — и той се мушна под водната струя.

Взе сапуна и съсредоточено започна да обхожда тялото ѝ. Не пропускаше нито едно кътче. Не след дълго Ан цялата насапунисана и тръпнеца от възбуда се притискаше о него.

— Достатъчно, вече съм готова — каза тя, но гърдите, бедрата и устните ѝ бяха на друго мнение.

Те просто крещяха за ласките му.

Ръцете му се плъзнаха между щедро разтворените ѝ бедра. Ан имаше чувството, че се издига над облаците.

— Ах, ти мошеник!...

Пръстите му умело шареха по най-ерогенните ѝ точки, довеждайки я до полуда. Безмълвна, тя се облегна на стената, простенвайки тихо. Мелвин я вдигна на ръце, Ан обви крака около таза му и той проникна дълбоко в нея.

Стоновете ѝ преминаха в неудържими викове на неописуем екстаз. Скоро тялото на Мелвин така силно се разтресе и тя почувства вътре в себе си бликаща топлина. Прималяла отпускна глава на задъханите му гърди.

Седяха във всекидневната пред отрупана маса. За един час Ан бе сготвила прекрасно меню. Но вместо да се заемат с храната, предпочетоха да изяснят отношенията си.

— Какво още трябва да направя, за да те убедя, че съм подходящ мъж за теб?

— Няма да се омъжа за човек, когото познавам едва от шест дни. При това през два от тях въобще не съм те виждала. Все още не съм те опознала.

— Вината е твоя! Правиш нещата прекалено сложни.

— Не, опитвам се да ги погледна реално.

— И какво виждаш?

— Виждам мъж, който толкова много е уверен в себе си, та си мисли, че за един букет червени рози и компютър тутакси ще хукна с него към олтара.

— Значи имаш нужда от очила. И тогава ще видиш един мъж, който лежи в краката ти и те моли, да пренебрегнеш най-сетне гордостта си. Мъж, който те обича. Мъж, чийто живот ще се превърне в купчина развалини, ако не го чуеш...

— Престани! Виждала съм безброй такива сцени в жалките холивудски филмчета. А веднъж и сама съм попадала в мъжки капан.

Ан се засмя.

— Какво? Какво общо имаш ти с Холивуд?

Тя махна пренебрежително с ръка.

— Познавах един актьор, който играеше такива роли. Но когато се опита да пренесе сценария в реалния живот, аз му посочих вратата.

Мелвин дори не се и опита да скрие ревността си.

— Колко мъже си имала, освен този актьор?

Ан започна да пресмята на пръсти. Броеше бавно. Първо на едната, после на другата ръка. След това започна отначало. Мелвин я гледаше онемял. Когато стигна до седемнадесет, той така удари с юмрук по масата, че съдовете издрънчаха.

— На мен ли точно трябваше да се случи. Влюбил съм се в нимфоманка!

— Човек трябва да си прави сметката, когато се обвързва с жена, която не познава.

— Наистина ли си имала седемнадесет мъже? Имам предвид, като мен? — явно не знаеше дали тя се шегува или говори истината.

— Може и да са били осемнадесет. Не си спомням точно.

Радваше се, че нито Джими, нито Мона присъстваха на разговора, защото веднага щяха да я разобличат, че играе познатата си игричка, с която разкарва досадниците.

Но Мелвин не беше мъж, когото лесно ще уплашиш.

Той присви очи и рече уверено:

— Дори и да се наложи да прекарам остатъка от живота си на легло в психиатрична клиника, искам да те имам! Порочното ти минало не може да ме разколебае.

— Сигурен ли си? Не се наемам да гарантирам, че ще се превърна в моногамна съпруга. Знаеш какво казват психолозите? Нимфоманията е способна да побърка всеки.

Мелвин си запали цигара.

— Откога пушиш? Ето още една причина, поради която не можем да се оженим. Мразя цигарения дим и пушачите въобще.

Той загаси цигарата.

— Ето, вече не съм пушач. А твоите извратени желания ще лекувам с много специална терапия.

Стана, заобиколи масата и я вдигна на ръце.

— Какви методи ще ми предложиш?

— Единственият, който познавам. Единственият, който може да направи съвсем нормална жена от опърничавата Ан.

— Не започвай пак... — протестираше не особено ентузиазизирано тя.

Мелвин отвори вратата на спалнята с крак и я сложи на леглото.

— Как така не? За мене е важно всяко средство, което ще те убеди, че сме създадени един за друг — обясняваше той докато я събличаше.

— Но аз съм самостоятелна жена! И бизнесмен! Не мога да се преместя във Филадельфия само за да се любя с един мъж.

— Нищо, скъпа. Тогава аз ще се преместя в Маями. На мен ми е напълно безразлично къде ще живея в бъдеще. Важното е да съм с теб.

— Но... — поде Ан отново.

— Престани, да не си изрекла думичка повече.

И ѝ доказа, колко е сериозно намерението му да изкорени съпротивата ѝ.

Един час по-късно в обятията на Мелвин лежеше укротена, но щастлива жена. Тя само кимна, когато той каза:

— Трябва спешно да програмирам Джони и бизнеса ти. Датата на сватбата ни ще бъде първи ноември. Има десет седмици дотогава. Съгласна ли си, скъпа?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.